κλείει κάθε αὐτόματη σύνδεση, διά τοῦ ἄρθρου 58 παράγραφος 1, μεταξύ τῆς θεσπίσεως ποσοστώσεων παραγωγῆς καί τῆς ἐπιβολῆς περιορισμῶν ἐπί τῆς εἰσαγωγῆς ἀνταγωνιστικῶν προϊόντων.

5. Τό ἄρθρο 58 παράγραφος 2 τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ δέν περιορίζει τήν ἐλευθερία τῆς Ἐπιτροπῆς σέ ὅ,τι ἀφορᾶ τήν ἐπιλογή τῆς βάσεως πού χρησιμεύει γιά τόν εὔλογο καθορισμό τῶν ποσοστώσεων σέ μία δεδομένη οἰκονομική κατάσταση. Δέν δύναται λογικῶς νά ἀμφισβητηθεῖ ὅτι ἀποτελεῖ «εὔλογη βάση» κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 58 παράγραφος 2 τό κριτήριο τῆς πραγματικῆς παραγωγῆς τῶν ἐπιχειρήσεων πού ἐπέλεξε ἡ Ἐπιτροπή. Πράγματι, τό κριτήριο αὐτό, ὅπως χρησιμοποιεῖται στό ἄρθρο 4 τῆς ἀποφάσεως 2794/80, ἀποτελεῖ, ἀφ' ἑνός μέν, μία βάση ἀντικειμενικῆς ἐκτιμήσεως πού ἐπιτρέπει νά ἀποφεύγονται οἱ ἀβεβαιότητες πού ἐνυπάρχουν στήν ἐκτίμηση ἑνός στοιχείου, ἐν μέρει ὑποθετικοῦ, ὅπως ἡ ἱκανότης παραγωγῆς, ἀφ' ἑτέρου δέ, ἐπιτρέπει τήν μείωση τῆς συνολικῆς παραγωγῆς, χωρίς ὡστόσο νά μεταβάλει τίς ἀντίστοιχες θέσεις τῶν ἐπιχειρήσεων στήν ἀγορά.

6. Στό σύστημα τῆς γενικῆς ἀποφάσεως 2794/80, οἱ παράγραφοι 3 καί 4 τοῦ ἄρθρου 4 αὐτῆς, σκοπό ἔχουν νά διορθώσουν, ὑπέρ ὁρισμένων ἐπιχειρήσεων, τό ἀποτέλεσμα τῆς λήψεως ὑπ' ὄψη τῶν παραγωγῶν ἀναφορᾶς, πού καθορίζονται στίς παραγράφους 1 καί 2 τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ. Ἀκριβέστερα, οἱ διατάξεις αὐτές ἔχουν ὡς σκοπό νά προσαρμόσουν τίς παραγωγές ἀναφορᾶς ὁρισμένων ἐπιχειρήσεων, λαμβανομένων ὑπ' ὄψη, ἀφ' ἑνός μέν, τῆς συμμετοχῆς τους κατά τήν ὑπό κρίση περίοδο σέ προγράμματα ἐκουσίας μειώσεως, ἀφ' ἑτέρου δέ, τῶν περιορισμῶν πού συνεπάγεται γι' αὐτές ὁ ἀσκούμενος ἀπό τήν Ἐπιτροπή ἔλεγχος ἐπί τῶν νέων ἐπενδύσεων.

Στίς συνεκδικαζόμενες ὑποθέσεις 39, 43, 85 καί 88/81,

ΧΑΛΥΒΟΥΡΓΙΚΗ ΑΕ, ἑταιρία ἑλληνικοῦ δικαίου μέ ἕδρα τήν Ἀθήνα (ὑποθέσεις 39/81 καί 85/81),

καί

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΧΑΛΥΒΟΥΡΓΙΑ ΑΕ, ἑταιρία ἑλληνικοῦ δικαίου μέ ἕδρα τόν Πειραιᾶ καί κεντρικό γραφεῖο διοικήσεως στήν Ἀθήνα (ὑποθέσεις 43/81 καί 88/81)

ἐκπροσωπούμενες ἀπό τόν André Elvinger, δικηγόρο Λουξεμβούργου, καί ἀντίκλητό τους στό Λουξεμβοῦργο, 15, Côte-d'Eich,

προσφεύγουσες,

κατά

ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ, ἐκπροσωπουμένης ἀπό τόν νομικό της σύμβουλο Michel van Ackere, ἐπικουρούμενο ἀπό τόν Frank Benyon, μέλος τῆς

νομικῆς ὑπηρεσίας, μέ ἀντίκλητο στό Λουξεμβοῦργο τόν Oreste Montalto, μέλος τῆς νομικῆς ὑπηρεσίας, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθ' ἧς,

πού ἔχει ὡς ἀντικείμενο προσφυγές ἀκυρώσεως τῶν ἀτομικῶν ἀποφάσεων, μέ τίς ὁποῖες ἡ Ἐπιτροπή καθώρισε γιά τίς προσφεύγουσες ἐπιχειρήσεις χαλυβουργίας ποσοστώσεις παραγωγῆς ἀκατεργάστου χάλυβος καί προϊόντων ἐλάσεως γιά τό 1ο τρίμηνο τοῦ ἔτους 1981,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

συγκείμενο ἀπό τούς J. Mertens de Wilmars, πρόεδρο, G. Bosco, A. Touffait καί O. Due, προέδρους τμήματος, P. Pescatore, Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe, T. Koopmans, U. Everling, A. Χλωρό καί F. Grévisse, δικαστές,

γενικός εἰσαγγελεύς: P. VerLoren van Themaat
γραμματεύς: A. Van Houtte

ἐκδίδει τήν ἀκόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τά πραγματικά περιστατικά τῆς ὑποθέσεως, ἡ ἐξέλιξη τῆς διαδικασίας, οἱ προτάσεις, οἱ ἰσχυρισμοί καί τά ἐπιχειρήματα τῶν διαδίκων συνοψίζονται ὡς ἑξῆς:

I — Πραγματικά περιστατικά καί ἐξέλιξη τῆς διαδικασίας

Κατά τήν διάρκεια τοῦ τρίτου τριμήνου τοῦ ἔτους 1980, ἐσημειώθη, τόσο στήν κοινοτική ὅσο καί στήν παγκόσμια ἀγορά, ἀπότομη πτώση τῆς ζητήσεως χάλυβος: οἱ συνολικές παραγγελίες ἐμειώθησαν αἰφνιδίως κατά 20 % σέ σύγκριση μέ τό τρίτο τρίμηνο τοῦ ἔτους 1979, τρίμηνο κατά τό ὁποῖο ἦταν ἤδη μικρές· οἱ προερχόμενες ἀπό τήν κοινοτική ἀγορά παραγγελίες ἐσημείωσαν μείωση κατά 25 %.

Τό ποσοστό ἐκμεταλλεύσεως τῆς παραγωγικῆς ἱκανότητος τῶν ἐπιχειρήσεων χαλυβουργίας τῆς Κοινότητος, τό ὁποῖο κατά τό δεύτερο τρίμηνο τοῦ 1980 ἦταν 70 % περίπου, ἐμειώθη, κατά τόν μήνα Σεπτέμ-

6ριο, σέ 58 %, τό χαμηλότερο ποσοστό πού έσημειώθη ποτέ στήν Κοινότητα· οί προβλέψεις τῶν ἐπιχειρήσεων ἄφηναν νά διαφανεῖ, γιά τό τέταρτο τρίμηνο, περαιτέρω μείωση τοῦ ποσοστοῦ μέχρι καί 55 % τουλάχιστον. Ἡ πολύ μεγάλη διαφορά, μεταξύ ἐπιχειρήσεων καί περιοχῶν, τῆς μειώσεως τῆς παραγωγῆς εἶχε ὡς συνέπεια τήν διατάραξη τῆς ἰσορροπίας μεταξύ ἐπιχειρήσεων καί περιοχῶν στόν οἰκονομικό καί κοινωνικό τομέα.

Ἡ μείωση τῆς ζητήσεως εἶχε ὡς συνέπεια, μεταξύ τῶν μηνῶν Ἰανουαρίου καί Σεπτεμβρίου 1980, τήν πτώση τῶν τιμῶν χάλυβος ἐντός τῆς Κοινότητος· οἱ τιμές ἐμειώθησαν κατά 13 %, ἐνῶ τό κόστος παραγωγῆς, κατά τήν ἴδια περίοδο, ηὐξήθη κατά 5 %.

Ἡ Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων προέβη κατόπιν αὐτοῦ στήν διαπίστωση ὅτι ἡ εὐρωπαϊκή χαλυβουργία εἶχε περιέλθει σέ κατάσταση ὅπου ἐκινδύνευε σοβαρῶς ἡ πραγματοποίηση τῶν σκοπῶν πού καθορίζονται στό ἄρθρο 3 τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ καί ἰδίως ὁ ἐκσυγχρονισμός καί ἡ ἀναδιάρθρωση τῆς παραγωγῆς, ἡ βελτίωση τῶν ὅρων διαβιώσεως καί ἐργασίας τοῦ ἐργατικοῦ δυναμικοῦ καί ὁ κοινοτικός ἐφοδιασμός τῆς κοινῆς ἀγορᾶς καί ὅτι ἡ Κοινότης εὑρίσκετο σέ περίοδο ἔκδηλης κρίσεως κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 58 τῆς συνθήκης.

Ἐπειδή τά μέσα ἐμμέσου δράσεως πού διαθέτει ἡ Ἐπιτροπή ἀπεδείχθησαν μή τελεσφόρα ἤ ἀνεπαρκῆ, ἡ Ἐπιτροπή ἔκρινε ἀναγκαῖο νά ἐπέμβη ἀμέσως καί κατά τρόπο ὑποχρεωτικό στήν παραγωγή, γιά νά ἀποκαταστήσει τήν ἰσορροπία μεταξύ προσφορᾶς καί ζητήσεως. Μέ τήν ἀπόφαση 2794/80, τῆς 31ης Ὀκτωβρίου 1980 (ΕΕ εἰδ. ἔκδ. 13/010 σ. 50), ἡ Ἐπιτροπή ἐθέσπισε καθεστώς ποσοστώσεων παραγωγῆς χάλυβος γιά τίς ἐπιχειρήσεις τῆς χαλυβουργικῆς βιομηχανίας τῆς Κοινότητος.

Τό ἄρθρο 2 τῆς ἐν λόγω ἀποφάσεως ὁρίζει ὅτι ἡ Ἐπιτροπή καθορίζει τριμηνιαῖες ποσοστώσεις παραγωγῆς γιά τόν ἀκατέργαστο χάλυβα, καθώς καί γιά τίς τέσσερις ὁμάδες προϊόντων ἐλάσεως: ρόλους καί φύλλα θερμῆς ἐλάσεως σέ εἰδικά ἐλασματουργεῖα, λαμαρίνες quarto καί μεγάλα πλατέα, βαρεῖς μορφοσιδήρους (σιδηροπασάλους, δοκίδες μέ φαρδιές πλευρές, λοιπές δοκίδες καί λοιπούς μορφοσιδήρους, σιδηροδρομικό ὑλικό), ἐλαφρεῖς μορφοσιδήρους (χονδρόσυρμα σέ στεφάνι, ράβδους ὁπλισμοῦ σκυροδέματος καί λοιπούς χάλυβες ἐμπορίου).

Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 3 παράγραφος 1 τῆς ἀποφάσεως, ἡ Ἐπιτροπή καθορίζει τίς τριμηνιαῖες ποσοστώσεις παραγωγῆς γιά κάθε ἐπιχείρηση, βάσει τῶν παραγωγῶν ἀναφορᾶς τῆς ἐν λόγω ἐπιχειρήσεως καί δι' ἐφαρμογῆς ἐπί τῶν παραγωγῶν αὐτῶν ἀναφορᾶς τοῦ ποσοστοῦ μειώσεως.

Τό ἄρθρο 4 τῆς ἀποφάσεως 2794/80 ὁρίζει τήν μέθοδο καθορισμοῦ τῶν τριμηνιαίων παραγωγῶν ἀναφορᾶς κάθε ἐπιχειρήσεως, τόσο γιά τά προϊόντα ἐλάσεως, ὅσο καί γιά τόν ἀκατέργαστο χάλυβα.

α) Οἱ γενικοί κανόνες καθορίζονται στίς παραγράφους 1 καί 2 ὡς ἑξῆς:

   1. Γιά κάθε μήνα τοῦ ἐν λόγω τριμήνου λαμβάνεται ὑπόψη ὁ ἀντίστοιχος μήνας τῆς χρονικῆς περιόδου ἀπό τόν Ἰούλιο 1977 ὡς τόν Ἰούνιο 1980 κατά τόν ὁποῖο ἡ συνολική παραγωγή στίς τέσσερις ὁμάδες προϊόντων ἐλάσεως ἦταν ἡ ὑψηλότερη. Οἱ τρεῖς μῆνες πού ἐπιλέγονται κατ' αὐτόν τόν τρόπο καί οἱ ὁποῖοι δέν εἶναι κατ' ἀνάγκη συνεχόμενοι συνιστοῦν τήν περίοδο ἀναφορᾶς.
   2. Οἱ παραγωγές ἀναφορᾶς εἶναι ἴσες, ὅσον ἀφορᾶ τόν ἀκατέργαστο χάλυβα καί καθεμιά ἀπό τίς τέσσερις ὁμάδες προϊόντων ἐλάσεως, μέ τίς ἀντίστοιχες παραγωγές κατά τήν περίοδο ἀναφορᾶς.

β) Οἱ παράγραφοι 3, 4 καί 5 τοῦ ἄρθρου 4 περιγράφουν τίς ἰδιαίτερες περιπτώσεις κατά τίς ὁποῖες αὐξάνονται οἱ παραγωγές ἀναφορᾶς καί, κατά συνέπεια, οἱ ποσοστώσεις.

Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 4 παράγραφος 3, ἡ Ἐπιτροπή αὐξάνει, ἀφοῦ ὁρισμένων κριτηρίων, τίς παραγωγές ἀναφορᾶς τῶν ἐπιχειρήσεων οἱ ὁποῖες κατά τήν μεταξύ Ἰουλίου 1977 καί Ἰουνίου 1980 περίοδο εἶχαν μέσο ὅρο ἐκμεταλλεύσεως τῆς ἱκανότητος παραγωγῆς κατά 10 ἤ περισσότερες ποσοστιαῖες μονάδες κάτω τοῦ μέσου ὅρου ἐκμεταλλεύσεως τῆς παραγωγικῆς ἱκανότητος τῶν αὐτῶν ἐγκαταστάσεων ἄλλων ἐπιχειρήσεων τῆς Κοινότητος κατά τά ἔτη 1977, 1978 καί 1979.

Τό ἄρθρο 4 παράγραφος 4 ὁρίζει ὅτι στήν περίπτωση κατά τήν ὁποία, συνεπεία ἑνός προγράμματος ἐπενδύσεων πού ἐδηλώθη δεόντως καί γιά τό ὁποῖο ἡ Ἐπιτροπή δέν ἐξέφερε ἀρνητική γνώμη, ἡ ἐπιχείρηση θέτει σέ λειτουργία, μετά τήν 1η Ἰουλίου 1980, μία νέα ἐγκατάσταση, ἡ Ἐπιτροπή προσαρμόζει, ἀφοῦ ὁρισμένων προϋποθέσεων καί ἐντός καθορισμένων ὁρίων, τήν παραγωγή ἀναφορᾶς τῆς ἐν λόγω ἐπιχειρήσεως.

Τό ἄρθρο 4 παράγραφος 5 ρυθμίζει τήν περίπτωση αὐξήσεως τῶν παραγωγῶν ἀναφορᾶς μιᾶς ἐπιχειρήσεως γιά νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη ἡ ἀναδιάρθρωσή της.

Γιά τά προϊόντα ἐλάσεως, τό ποσοστό μειώσεως σέ σχέση μέ τήν παραγωγή ἀναφορᾶς, τό ὁποῖο καθωρίσθη γιά τό τέταρτο τρίμηνο τοῦ 1980 μέ τό ἄρθρο 5 παράγραφος 1 τῆς ἀποφάσεως 2794/80, καθωρίσθη, γιά τό πρῶτο τρίμηνο τοῦ 1981, μέ τό ἄρθρο 1 τῆς ἀποφάσεως 3381/80 τῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς 23ης Δεκεμβρίου 1980, (ΕΕ εἰδ. ἔκδ. 13/010 σ. 88) ὡς ἑξῆς:

Κατηγορία I	Ρόλλοι καί φύλλα θερμῆς ἐλάσεως σέ εἰδικά ἐλασματουργεῖα	27,73 %
Κατηγορία II	Λαμαρίνες quarto καί μεγάλα πλατέα	22,76 %
Κατηγορία III	Βαρεῖς μορφοχάλυβες (σιδηροπάσσαλοι, δοκίδες μέ φαρδεῖς πλευρές, λοιπές δοκίδες καί λοιποί μορφοχάλυβες, σιδηροδρομικό ὑλικό)	19,59 %
Κατηγορία VI	Ἐλαφρεῖς μορφοχάλυβες (χονδρόσυρμα σέ στεφάνη, ράβδοι ὁπλισμοῦ σκυροδέματος καί ἄλλοι χάλυβες ἐμπορίου)	27,64 %

Γιά τόν ἀκατέργαστο χάλυβα, τό ποσοστό μειώσεως πού ἡ Ἐπιτροπή κοινοποιεῖ στίς ἐπιχειρήσεις ἀντιστοιχεῖ σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 5 παράγραφος 2 τῆς ἀποφάσεως 2794/80, στόν μέσο ὅρο τῶν ποσοστῶν μειώσεως τῶν τεσσάρων κατηγοριῶν προϊόντων ἐλάσεως, σταθμισμένο σύμφωνα μέ τήν παραγωγή ἀναφορᾶς κάθε μιᾶς ἐκ τῶν ἐν λόγω ὁμάδων προϊόντων.

Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 14 τῆς ἀποφάσεως 2794/80, ἄν οἱ περιορισμοί παραγωγῆς ἤ παραδόσεως, πού ἐπιβάλλονται μέ τήν ἀπόφαση καί τά μέτρα ἐφαρμογῆς της, συνεπάγονται ἐξαιρετικές δυσκολίες γιά μία ἐπιχείρηση, ἡ τελευταία δύναται νά ἀπευθυνθεῖ στήν Ἐπιτροπή. Ἡ Ἐπιτροπή ἐξετάζει τήν περίπτωση τό συντομότερο δυνατόν ὑπό τό φῶς τῶν στόχων τῆς ἀποφάσεως. Μετά τήν ἐξέταση προσαρμόζει, ἐνδεχομένως, τίς διατάξεις τῆς ἐν λόγω ἀποφάσεως.

Ἡ πράξη τῆς 24ης Μαΐου 1979 περί τῶν ὅρων προσχωρήσεως τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας καί τῶν προσαρμογῶν τῶν συνθηκῶν (ΕΕ εἰδ. ἔκδ. τῆς 19. 11. 1979 — JO L 291 σ. 17 ἐφ' ἑξῆς: ἡ πράξη προσχωρήσεως) ὁρίζει στό ἄρθρο 2 ὅτι «ἀπό τῆς προσχωρήσεως, οἱ διατάξεις τῶν ἀρχικῶν συνθηκῶν καί οἱ πράξεις τῶν ὀργάνων τῶν Κοινοτήτων δεσμεύουν τήν Ἑλληνική Δημοκρατία καί ἐφαρμόζονται στό κράτος αὐτό ὑπό τούς ὅρους πού προβλέπονται στίς συνθῆκες αὐτές καί στήν παροῦσα πράξη.»

Βάσει τῆς πράξεως προσχωρήσεως καί ἰδίως τοῦ ἄρθρου 3 τῆς ἀποφάσεως

2794/80, καθώς καί τῆς ἀποφάσεως 3381/80, ἡ Ἐπιτροπή ἐγνωστοποίησε, κατά τούς μῆνες Ἰανουάριο καί Φεβρουάριο 1981, στίς ἑλληνικές ἐπιχειρήσεις παραγωγῆς σιδήρου καί χάλυβος τίς παραγωγές ἀναφορᾶς τους καί τίς ποσοστώσεις παραγωγῆς τους, ὅπως προέκυπταν ἀπό τήν ἐφαρμογή τῶν ποσοστῶν μειώσεως γιά τό πρῶτο τρίμηνο τοῦ 1981. Οἱ ἐν λόγω ποσοστώσεις ἐστηρίζοντο ἐπί τῶν παραγωγῶν ἀναφορᾶς πού εἶχαν ὑπολογισθεῖ σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 4 παράγραφοι 1 καί 2 τῆς ἀποφάσεως 2794/80.

Ἔτσι, ἡ Ἐπιτροπή ἐκοινοποίησε, μέ τηλετυπήματα τῆς 19ης Ἰανουαρίου 1981, στίς ἑταιρίες Χαλυβουργική ΑΕ, Μεταλλουργική, Χάλυψ ΑΕ καί Ἑλληνική Χαλυβουργία ΑΕ, τίς παραγωγές ἀναφορᾶς τους καί τίς ποσοστώσεις παραγωγῆς τους γιά τό πρῶτο τρίμηνο τοῦ 1981, ὅπως αὐτές εἶχαν καθορισθεῖ μέ ἀτομικές ἀποφάσεις πού ἐλήφθησαν στίς 19 Ἰανουαρίου, 3 Φεβρουαρίου καί 20 Ἰανουαρίου ἀντιστοίχως, ἐκοινοποιήθησαν δέ στούς ἀποδέκτες των στίς 3 Φεβρουαρίου.

Τά ποσά πού καθωρίσθησαν ἔτσι ἦταν τά ἑξῆς:

α) γιά τήν Χαλυβουργική ΑΕ

	Παραγωγές ἀναφορᾶς				Μείωση	Ποσοστώσεις 1ου τριμήνου 1981
	Ἰανουάριος 1980	Φεβρουάριος 1980	Μάρτιος 1979	Σύνολο		
	τόννοι	τόννοι	τόννοι	τόννοι	%	τόννοι
Προϊόντα ἐλάσεως						
Κατηγορία I	24 433	31 681	35 367	91 484	27,73	66 113
Κατηγορία II	7 213	5 664	5 436	18 313	22,76	14 145
Κατηγορία III	—	—	—	—	—	—
Κατηγορία IV	30 713	32 250	30 567	93 530	27,64	67 678
Σύνολο I-IV	62 359	69 595	71 370	203 324		147 936
Ἀκατέργαστος χάλυβας	34 323	37 908	31 156	103 387	27,24	75 224

6) γιά τήν Ἑλληνική Χαλυβουργία ΑΕ

	Παραγωγές ἀναφορᾶς				Μείωση	Ποσοστώσεις 1ου τριμήνου 1982
	Ἰανουάριος 1980	Φεβρουάριος 1980	Μάρτιος 1979	Σύνολο		
	τόννοι	τόννοι	τόννοι	τόννοι	%	τόννοι
Προϊόντα ἐλάσεως						
Κατηγορία I	—	—	—	—	—	—
Κατηγορία II	—	—	—	—	—	—
Κατηγορία III	—	—	—	—	—	—
Κατηγορία IV	11 196	10 476	10 625	32 297	27,64	23 370
Σύνολο I-IV	11 196	10 476	10 625	32 297		23 370
Ἀκατέργαστος χάλυβας	11 577	12 225	12 530	36 332	27,24	26 289

Πέντε ἑλληνικές ἐπιχειρήσεις παραγωγῆς σιδήρου καί χάλυβος, μεταξύ τῶν ὁποίων οἱ ἑταιρίες Χαλυβουργική ΑΕ (ὑπόθεση 39/81), Μεταλλουργική «Χάλυψ» ΑΕ (ὑπόθεση 41/81) καί Ἑλληνική Χαλυβουργία ΑΕ (ὑπόθεση 43/81), ἤσκησαν, στίς 19 καί 20 Φεβρουαρίου 1981, προσφυγές ἀκυρώσεως κατά τῶν ἀποφάσεων τῆς Ἐπιτροπῆς περί καθορισμοῦ ποσοστώσεων τῆς παραγωγῆς γιά τό πρῶτο τρίμηνο τοῦ 1981, κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 33 τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ, καί ὑπέβαλαν αἰτήσεις ἀναστολῆς τῆς ἐκτελέσεώς τους κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 39 τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ καί τοῦ ἄρθρου 83 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας.

Τό Δικαστήριο, μέ διάταξη τῆς 13ης Μαΐου 1981, ἀπεφάσισε νά ἑνώσει καί νά συνεκδικάσει τίς πέντε προσφυγές, πού ἐπρωτοκολλήθησαν μέ τούς ἀριθ. 39/81, 40/81, 41/81, 42/81 καί 43/81, πρός διευκόλυνση τῆς διαδικασίας καί πρός ἔκδοση κοινῆς ἀποφάσεως.

Μέ διάταξη τῆς 16ης Σεπτεμβρίου 1981, τό Δικαστήριο, κατόπιν τῆς παραιτήσεως δύο ἐνδιαφερομένων ἐπιχειρήσεων, διέγραψε ἐκ τοῦ πρωτοκόλλου τίς ὑποθέσεις 40/81 καί 42/81 καί κατεδίκασε ἑκάστη τῶν δύο αὐτῶν προσφευγουσῶν στό $^1/_5$ τῶν γενομένων μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς παραιτήσεως ἐξόδων, συμπεριλαμβανομένων τῶν ἐξόδων τῆς διαδικασίας ἀσφαλιστικῶν μέτρων.

Ἡ ἔγγραφη διαδικασία ἐχώρησε κανονικά στίς ὑποθέσεις 39/81 (Χαλυβουργική ΑΕ), 41/81 (Μεταλλουργική «Χάλυψ» ΑΕ) καί 43/81 (Χαλυβουργία ΑΕ).

Κατά τήν ἐκδίκαση τῶν ἀσφαλιστικῶν μέτρων, μετά τήν παραίτηση τεσσάρων ἐκ τῶν πέντε αἰτουσῶν ἐπιχειρήσεων, ὁ πρόεδρος τοῦ Δικαστηρίου ἐξέδωσε στίς 20 Μαρτίου 1981 μία διάταξη (Συλ. σ. 841) ἐπί τῆς ὑποθέσεως 41/81 R (Μεταλλουργική «Χάλυψ» ΑΕ).

Ἡ Ἐπιτροπή λαβοῦσα ὑπ' ὄψη τίς παρατηρήσεις πού κατέθεσαν οἱ ἐνδιαφερόμενες ἑλληνικές ἐπιχειρήσεις, σέ μία δέ περίπτωση τίς πληροφορίες πού συνεκέντρωσαν ἐπιτοπίως οἱ ἐλεγκτές της, ἐξέδωσε στίς 13 Μαρτίου 1981, ἀποφάσεις, μέ τίς ὁποῖες ἐτροποποίησε τίς ἀρχικές της ἀποφάσεις περί τῶν ποσοστώσεων παραγωγῆς γιά τό α' τρίμηνο τοῦ 1981:

α) Εἰδικότερα, γιά τήν ἐπιχείρηση Χαλυβουργική ΑΕ, ἡ ἀπόφαση τῆς 13ης Μαρτίου 1981 ἐπέφερε, διά τῆς ἐφαρμογῆς ἰδίως τοῦ ἄρθρου 14 καί τοῦ ἄρθρου 5 παράγραφος 2 τῆς ἀποφάσεως 2794/80, τίς ἀκόλουθες τροποποιήσεις στίς ποσοστώσεις παραγωγῆς γιά τό α' τρίμηνο τοῦ 1981:

	Ποσοστώσεις σύμφωνα μέ τήν ἀπόφαση τῆς 19ης Ἰανουαρίου 1981	Ποσοστώσεις σύμφωνα μέ τήν ἀπόφαση τῆς 13ης Μαρτίου 1981
	(σέ τόννους)	(σέ τόννους)
Προϊόντα ἐλάσεως		
Κατηγορία I	66 113	91 481
Κατηγορία II	14 145	—
Κατηγορία III	—	—
Κατηγορία IV	75 224	86 275
Ἀκατέργαστος χάλυβας	75 224	187 775

β) Γιά τήν ἐπιχείρηση Ἑλληνική Χαλυβουργία ΑΕ, ἡ ἀπόφαση τῆς 13ης Μαρτίου 1981 ἐπέφερε, κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 14 τῆς ἀποφάσεως 2794/80, τίς ἀκόλουθες τροποποιήσεις σέ σχέση μέ τήν ἀρχική ἀπόφαση:

	Ποσοστώσεις σύμφωνα μέ τήν ἀπόφαση τῆς 19ης Ἰανουαρίου 1981	Ποσοστώσεις σύμφωνα μέ τήν ἀπόφαση τῆς 13ης Μαρτίου 1981
	(σέ τόννους)	(σέ τόννους)
Προϊόντα ἐλάσεως		
Κατηγορία IV	23 370	32 297
Ἀκατέργαστος χάλυβας	26 289	36 322

Οἱ ἑταιρίες Χαλυβουργική ΑΕ καί Ἑλληνική Χαλυβουργία ΑΕ, καθώς καί δύο ἄλλες ἑλληνικές ἐπιχειρήσεις παραγωγῆς σιδήρου καί χάλυβος, ἤσκησαν, στίς 13 Ἀπριλίου 1981, προσφυγή ἀκυρώσεως κατά τῶν τροποποιητικῶν ἀποφάσεων τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς 13ης Μαρτίου.

Μέ διάταξη τῆς 13ης Μαΐου 1981, τό Δικαστήριο ἀπεφάσισε νά ἑνώσει καί νά συνεκδικάσει τίς τέσσερις προσφυγές, πού ἐπρωτοκολλήθησαν μέ τούς ἀριθμούς 85/81, 86/81, 87/81 καί 88/81, πρός διευκόλυνση τῆς προφορικῆς διαδικασίας καί πρός ἔκδοση κοινῆς ἀποφάσεως.

Μέ διάταξη τῆς 16ης Σεπτεμβρίου 1981, τό Δικαστήριο, κατόπιν παραιτήσεως δύο ἐνδιαφερομένων ἐπιχειρήσεων, διέγραψε τίς ὑποθέσεις 86/81 καί 87/81 ἐκ τοῦ πρωτοκόλλου καί κατεδίκασε ἑκάστη στό ¼ τῶν γενομένων μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς παραιτήσεως ἐξόδων.

Ἡ ἔγγραφη διαδικασία ἐξελίχθη κανονικά στίς ὑποθέσεις 85/81 (Χαλυβουργική ΑΕ) καί 88/81 (Ἑλληνική Χαλυβουργία ΑΕ)· οἱ προσφεύγουσες ἠρνήθησαν νά καταθέσουν ὑπόμνημα ἀπαντήσεως.

Ἡ ἑταιρία Μεταλλουργική «Χάλυψ» ΑΕ ἤσκησε στίς 15 Μαΐου 1981 προσφυγή, ἡ ὁποία ἐπρωτοκολλήθη μέ τόν ἀριθμό 121/81, κατά τῆς ἀπό 14 Ἀπριλίου ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς καί διά τῆς ὁποίας ἐτροποποιήθησαν οἱ ποσοστώσεις τῆς παραγωγῆς της, ὅπως αὐτές εἶχαν καθορισθεῖ μέ ἀπόφαση τῆς 3ης Φεβρουαρίου.

Ἡ ἔγγραφη διαδικασία ἐξελίχθη κανονικά στήν ὑπόθεση αὐτή. Ἡ προσφεύγουσα ἠρνήθη νά καταθέσει ὑπόμνημα ἀπαντήσεως.

Μέ διάταξη τῆς 30ῆς Σεπτεμβρίου 1981, τό Δικαστήριο ἀπεφάσισε νά ἑνώσει καί νά συνεκδικάσει τό σύνολο τῶν ὑποθέσεων 39/81, 41/81, 43/81, 85/81, 88/81 καί 121/81, πρός διευκόλυνση τῆς προφορικῆς διαδικασίας καί πρός ἔκδοση κοινῆς ἀποφάσεως.

Τό Δικαστήριο, κατόπιν ἐκθέσεως τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ καί μετ' ἀκρόαση τοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέως, ἀπεφάσισε τήν ἔναρξη τῆς προφορικῆς διαδικασίας χωρίς προηγουμένη διεξαγωγή ἀποδείξεων.

Κατά τήν συνεδρίαση τῆς 10ης Νοεμβρίου 1981, ἡ ἑταιρία Μεταλλουργική «Χάλυψ» ΑΕ, ἐκπροσωπούμενη ἀπό τόν δικηγόρο Λουξεμβούργου Ernest Arendt, ἐζήτησε ἀπό τό Δικαστήριο τόν χωρισμό τῶν ὑποθέσεων 41/81 καί 121/81 ἀπό τίς λοιπές συνεκδικαζόμενες ὑποθέσεις καί τήν ἐπανάληψη τῆς προφορικῆς διαδικασίας ἐπί τῶν ἐν λόγω δύο ὑποθέσεων. Ἐπικουρικῶς, προσεφέρθη νά παραιτηθεῖ ἀπό τίς προσφυγές της. Τό Δικαστήριο, ἀφοῦ ἄκουσε τίς παρατηρήσεις τῆς Ἐπιτροπῆς καί τόν γενικό εἰσαγγελέα, ἀπεφάνθη, κατά τήν συνεδρίαση, κατόπιν διασκέψεως, ὅτι οὐδείς λόγος προεβλήθη πού θά ἠδυνατο νά δικαιολογήσει παραπομπή ἢ χωρισμό τῶν ὑποθέσεων 41/81 καί 121/81 καί ὅτι θά ἔπρεπε νά γίνει ἡ παραίτηση τῆς ἑταιρίας Μεταλλουργική «Χάλυψ» ΑΕ.

Ἡ ἀπόφαση αὐτή διετυπώθη σέ διάταξη τοῦ Δικαστηρίου τῆς 10ης Νοεμβρίου 1981 μέ τήν ὁποία διετάχθη ἡ διαγραφή τῶν ὑποθέσεων 41/81 καί 121/81 ἀπό τό πρωτόκολλο καί ἔγινε ἐπιφύλαξη ὡς πρός τά δικαστικά ἔξοδα.

Κατά τήν συνεδρίαση τῆς 10ης Νοεμβρίου 1981, ἀγόρευσαν ὁ δικηγόρος Elvinger, ἐκπρόσωπος τῶν προσφευγουσῶν Χαλυβουργική ΑΕ καί Ἑλληνική Χαλυβουργία ΑΕ καί ὁ Van Ackere, ἐκπρόσωπος τῆς Ἐπιτροπῆς.

Μέ διάταξη τῆς 25ης Νοεμβρίου 1981, τό Δικαστήριο κατεδίκασε τήν προσφεύγουσα Μεταλλουργική «Χάλυψ» ΑΕ νά φέρει τά δικαστικά της ἔξοδα στίς ὑποθέσεις 41/81 καί 121/81 καί τό 1/3 τῶν δικαστικῶν ἐξόδων στά ὁποῖα ὑπεβλήθη ἡ Ἐπιτροπή, μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς παραιτήσεως, στίς συνεκδικαζόμενες ὑποθέσεις 39, 41, 43, 85

καί 121/81. Μέ τήν αὐτή διάταξη, συνεψηφίσθησαν τά δικαστικά ἔξοδα στήν ὑπόθεση 41/81 R , ὡς πρός τά ὁποῖα εἶχε γίνει ἐπιφύλαξη μέ τήν διάταξη τοῦ προέδρου τῆς 20ῆς Μαρτίου 1981.

Ὁ γενικός εἰσαγγελεύς ἀνέπτυξε τίς προτάσεις του κατά τήν συνεδρίαση τῆς 12ης Ἰανουαρίου 1982.

II — Αἰτήματα τῶν διαδίκων

Οἱ *προσφεύγουσες* ζητοῦν ἀπό τό Δικαστήριο

α) *στίς ὑποθέσεις 39/81 καί 43/81:*

— νά ἀκυρώσει τίς ἀποφάσεις τῆς 19ης καί 20ῆς Ἰανουαρίου ἀντιστοίχως, μέ τίς ὁποῖες ἡ Ἐπιτροπή καθώρισε γιά κάθε ἐπιχείρηση τίς ποσοστώσεις παραγωγῆς χάλυβος πού προβλέπουν οἱ ἀποφάσεις 2794/80 καί 3381/80·

— νά καταδικάσει τήν Ἐπιτροπή στά δικαστικά ἔξοδα.

β) *στίς ὑποθέσεις 85/81 καί 88/81:*

— νά βεβαιώσει ὅτι ἐξακολουθοῦν νά ὑφίστανται οἱ προσφυγές τῶν προσφευγουσῶν πού ἐστρέφοντο κατά τῶν ἀποφάσεων τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς 19ης καί 20ῆς Ἰανουαρίου 1981·

— νά ἀκυρώσει ἐπίσης τούς τροποποιηθέντες ὅρους τῶν ἐν λόγω ἀποφάσεων, ὡς αὐτοί περιέχονται στίς ἀπό 13 Μαρτίου 1981 ἐπιστολές τῆς Ἐπιτροπῆς·

— νά καταδικάσει τήν Ἐπιτροπή στά δικαστικά ἔξοδα.

Ἡ *Ἐπιτροπή*, σέ ὅλες τίς ὑποθέσεις, ζητεῖ ἀπό τό Δικαστήριο

— νά ἀπορρίψει τίς προσφυγές ὡς ἀβάσιμες·

— νά καταδικάσει τίς προσφεύγουσες στά δικαστικά ἔξοδα.

III — Ἰσχυρισμοί καί ἐπιχειρήματα τῶν διαδίκων

Οἱ *προσφεύγουσες* ἰσχυρίζονται, γιά νά στηρίξουν τίς προσφυγές ἀκυρώσεως τῶν ἀτομικῶν ἀποφάσεων πού τούς ἀφοροῦν, ὅτι οἱ γενικές ἀποφάσεις 2794/80 καί 3381/80, ἐπί τῶν ὁποίων στηρίζονται, ἀφ' ἑνός μέν δέν ἔχουν ἐφαρμογή ἐπί τῶν ἐπιχειρήσεων παραγωγῆς σιδήρου καί χάλυβος τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας ἤ, τουλάχιστον, εἶναι ἄκυρες σέ ὅ,τι τίς ἀφορᾶ, ἀφ' ἑτέρου δέ εἶναι παράνομες, λόγω παραβάσεως οὐσιωδῶν τύπων, ἀνεπαρκοῦς αἰτιολογίας καί παραβιάσεως τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ, ἰδίως τῶν ἄρθρων της 58 καί 74.

Ἡ *Ἐπιτροπή* ὑποστηρίζει ὅτι οἱ ἀποφάσεις 2794/80 καί 3381/80 ἔχουν, δυνάμει τῆς πράξεως προσχωρήσεως, ἐφαρμογή καί ἐπί τῶν ἑλληνικῶν ἐπιχειρήσεων παραγωγῆς σιδήρου καί χάλυβος, ἔναντι τῶν ὁποίων ἔχουν πλήρη ἰσχύ. Ἐξ ἄλλου, εἶναι σύμφωνες πρός τήν συνθήκη ΕΚΑΧ καί εἶναι δεόντως αἰτιολογημένες.

Α — Ὡς πρός τήν ἐφαρμογή τῶν ἀποφάσεων 2794/80 καί 3381/80 ἐπί τῶν ἑλληνικῶν ἐπιχειρήσεων παραγωγῆς σιδήρου καί χάλυβος

Οἱ προσφεύγουσες θεωροῦν ὅτι οἱ γενικές ἀποφάσεις 2794/80 καί 3381/80 δέν ἔχουν ἐφαρμογή ἐπ' αὐτῶν ἤ, τουλάχιστον, εἶναι ἄκυρες σέ ὅ,τι τίς ἀφορᾶ.

α) Οἱ ἀποφάσεις 2794/80 καί 3381/80 δέν συνιστοῦν πράξεις πού ἐλήφθησαν ἀπό τά διευρυμένα λόγω τῆς ἐντάξεως τῆς Ἑλλάδος κοινοτικά ὄργανα, διότι εἶναι προγενέστερες τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1981, ἡμερομηνία πραγματοποιήσεως τῆς ἐντάξεως.

Ἐπίσης, δέν ὑπεγράφησαν οὔτε ἐπεκυρώθησαν διά τῶν περί τῆς προσχωρήσεως πράξεων, οἱ ὁποῖες εἶναι μεταγενέστερες τῶν πράξεων αὐτῶν. Ἔτσι δέν

κατέστη δυνατό νά ἀποτελέσουν ἀντικείμενο οὔτε μεταβατικῶν διατάξεων, κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 9 τῆς πράξεως προσχωρήσεως, οὔτε, ὡς πραξεις τῶν ὀργάνων, προσαρμογῶν πού προβλέπουν τά ἄρθρα 21 καί 22 τῆς ἐν λόγω πράξεως.

Βεβαίως, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 2 τῆς πράξεως προσχωρήσεως, οἱ πράξεις τῶν κοινοτικῶν ὀργάνων δεσμεύουν τήν Ἑλληνική Δημοκρατία «ἀπό τῆς ἐντάξεως»· οἱ προσφεύγουσες οὐδόλως ἀμφισβητοῦν τήν ἀρχή τῆς ἐφαρμογῆς τῶν κοινοτικῶν κειμένων καί πράξεων. Ἡ ἐφαρμογή αὐτή, ὡστόσο, δέν ἀφορᾶ μέλλουσες πράξεις καί πρέπει νά πραγματοποιηθεῖ, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 2 τῆς πράξεως προσχωρήσεως, «ὑπό τούς ὅρους πού προβλέπονται ... στήν παροῦσα πραξη». Ἐλλείψει ρητῆς σχετικῆς διατάξεως, δέν δύναται νά γίνει δεκτό ὅτι ἡ Ἑλληνική Δημοκρατία ἀπεδέχθη, διά τῆς συνθήκης προσχωρήσεως, μέλλουσες πράξεις, ἄγνωστες κατά τήν ἡμέρα ὑπογραφῆς τῆς ὡς ἄνω συνθήκης, τελείως ἀπροσδιόριστες ὡς πρός τό περιεχόμενό τους καί οἱ ὁποῖες ἐπρόκειτο νά ἐκδοθοῦν μεταγενέστερα ἀπό ὄργανα στά ὁποῖα δέν μετεῖχε ἡ Ἑλλάς καί χωρίς τήν παραμικρή παρέμβασή της.

Ἡ μεταβίβαση κυριαρχικῶν ἐξουσιῶν πού συνεπάγεται ἡ προσχώρηση στήν συνθήκη εἶναι ἀδιανόητη χωρίς τήν συμμετοχή τοῦ ἐν λόγω κράτους στά ὄργανα τῆς Κοινότητος· γιά νά θεωρηθεῖ ὅτι ἡ Ἑλλάς δεσμεύεται — καί ὅτι ἐδέχθη νά δεσμεύεται — ἀπό διατάξεις πού δέν περιέχονται οὔτε στήν συνθήκη προσχωρήσεως οὔτε σέ πράξεις ἐκδοθεῖσες ἀπό πράγματι «διευρυμένα» διά τῆς συμμετοχῆς της ὄργανα, ἡ συνθήκη προσχωρήσεως ἔπρεπε νά περιέχει μιά ἐντελῶς ρητή καί ἀπερίφραση διάταξη, πού νά καθιερώνει μία τέτοια ἀπροσδιόριστη καί ἀπεριόριστη ἐκχώρηση κυριαρχικῶν ἐξουσιῶν.

Πέραν τοῦ ἄρθρου 2, καί τό ἄρθρο 9 τῆς πράξεως προσχωρήσεως, τό ὁποῖο προβλέπει μεταβατικά μέτρα γιά τήν ἐφαρμογή τῶν πράξεων πού ἔχουν ἐκδώσει τά ὄργανα, δέν διαλαμβάνει μέλλουσες πράξεις.

Τό «κοινοτικό κεκτημένο» ἀποτελεῖται ἀπό τίς συνθῆκες καί τίς πράξεις τῶν ὀργάνων ὡς εἶχαν κατά τήν στιγμή τῆς ὑπογραφῆς τῆς συνθήκης προσχωρήσεως καί ὡς προσηρμόσθησαν διά τῆς ἐν λόγω συνθήκης.

6) Βεβαίως, τό ἄρθρο 146 τῆς πράξεως προσχωρήσεως προβλέπει τήν θέση σέ ἰσχύ, ἀπό τῆς προσχωρήσεως, ὁρισμένων «προσαρμογῶν» τῶν πράξεων τῶν κοινοτικῶν ὀργάνων πού δέν περιέχονται στήν πράξη αὐτή καί ἔγιναν ἀπό τά ὄργανα πρό τῆς προσχωρήσεως. Ἡ διάταξη ὅμως αὐτή ἀφορᾶ τίς προσαρμογές τῶν πράξεων καί ὄχι αὐτές καθ' ἑαυτές τίς πράξεις, ἀποβλέπει δέ νά «ἐναρμονίσει» τίς πράξεις αὐτές μέ τίς διατάξεις τῆς πράξεως προσχωρήσεως. Οἱ «πράξεις τῶν ὀργάνων» πού ἀφορᾶ εἶναι προφανῶς πράξεις ἤδη γνωστές καί ἰσχύουσες, οἱ ὁποῖες λόγω τῶν πολλῶν κανονιστικῶν ρυθμίσεων δέν κατέστη δυνατό νά προσαρμοσθοῦν ἐάσει τῶν ἄρθρων 21 καί 22 τῆς πράξεως προσχωρήσεως. Ἂν καί πρόκειται γιά προσαρμογές καί ὄχι γιά νέες πράξεις, οἱ προσαρμογές αὐτές θά ἔπρεπε πάντως νά γίνουν κατ' ἀνάγκη χωρίς τήν παρέμβαση τοῦ νέου Κράτους μέλους καί χωρίς τήν ἐκπροσώπησή του στά κοινοτικά ὄργανα.

Τό ἄρθρο 146 τῆς πράξεως προσχωρήσεως ἔχει προδήλως περιοριστικό χαρακτήρα: σκοπός του εἶναι νά παράσχει τήν δυνατότητα στά μή ἀκόμα «διευρυμένα διά τῆς εἰσόδου τῆς Ἑλλάδος» κοινοτικά ὄργανα νά προβοῦν στήν προσαρμογή τῶν πράξεων τῶν ὀργάνων· δέν ἐπιτρέπει στά μή ἀκόμα διευρυμένα ὄργανα νά ἐκδώσουν νέες πράξεις.

Ἂν ὑποτεθεῖ ὅτι τό ἄρθρο 146 τῆς πράξεως προσχωρήσεως δύναται νά ἑρμηνευθεῖ ὡς ἀφοροῦν τίς πράξεις πού εἶναι μεταγενέστερες τῆς συνθήκης προσχωρήσεως καί

προγενέστερες τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς προσχωρήσεως, θά ἔπρεπε νά γίνει δεκτό ὅτι ἐπιβάλλει τήν ὑποχρέωση νά προσαρμοσθοῦν οἱ μέλλουσες αὐτές πράξεις. Ἐν προκειμένω θά ἐπέβαλε στήν Ἐπιτροπή, μετά τήν ἔκδοση τῆς ἀποφάσεως 2794/80, νά ἀνταποκριθεῖ στήν ἐπιτακτική ἀνάγκη προσαρμογῆς της στήν περίπτωση τῆς Ἑλλάδος.

γ) Ἡ διαδικασία πληροφορήσεως καί διαβουλεύσεως, πού προβλέπει ἡ ἀπό 28 Μαΐου 1979 τελική πράξη τῶν σχετικῶν μέ τήν προσχώρηση (ΕΕ εἰδ. ἔκδ. τῆς 19. 11. 1979 — JO L 291 σ. 17) γιά τήν λήψη ὁρισμένων ἀποφάσεων καί ἄλλων μέτρων πού ἔπρεπε νά ληφθοῦν κατά τήν περίοδο πού προηγήθη τῆς ἐντάξεως, ἔπρεπε ἤδη νά ἔχει ἐφαρμοσθεῖ ἐν ὄψει τῶν προβλεπομένων στό ἄρθρο 146 τῆς πράξεως προσχωρήσεως «προσαρμογῶν». Ὁ συνδυασμός τοῦ ἄρθρου 146 καί τῶν διατάξεων περί διαδικασίας πληροφορήσεως καί διαβουλεύσεως δέν ἐπιτρέπει νά γίνει δεκτή ἡ ἄποψη ὅτι, μεταξύ τῆς ὑπογραφῆς καί τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῆς πράξεως προσχωρήσεως, τό νέο Κράτος μέλος, καίτοι ἐνημερώνετο, ἐνδεχομένως δέ ὑπῆρχαν καί διαβουλεύσεις μετ' αὐτοῦ, δέν εἶχε παρά νά ὑποστεῖ καί νά συμμορφωθεῖ πρός τίς ἀποφάσεις κανονιστικοῦ χαρακτῆρος τῶν ὀργάνων στά ὁποῖα δέν μετεῖχε ἀκόμα.

Ἐν πάση περιπτώσει, οὔτε στό μακροσκελές προοίμιο τῆς ἀποφάσεως 2794/80, οὔτε εἰδικότερα στήν αἰτιολογική σκέψη στήν ὁποία γίνεται λόγος γιά διαβουλεύσεις πού διεξήχθησαν, ἀναφέρεται ὅτι παρεσχέθη πληροφορία στήν Ἑλλάδα. Ἀποτελεῖ ἀρχή τοῦ διοικητικοῦ δικαίου ὅτι οἱ ἀποφάσεις πρέπει νά παρέχουν ἀπόδειξη ὅτι ἐξεδόθησαν νομότυπα· ἡ ἔλλειψη μνείας περί τῆς ἐκπληρώσεως ἑνός τύπου ἤ μιᾶς οὐσιώδους διαδικασίας ἀποκλείει κάθε ἀντίθετη ἀπόδειξη καί συνεπάγεται τήν ἀκυρότητα τῆς ἀποφάσεως.

Ἡ ἀκυρότης αὐτή εἶναι σχετική: πλήττει τήν ἀπόφαση 2794/80 μόνο σέ ὅ,τι ἀφορᾶ τήν Ἑλλάδα.

Ἡ ἀκυρότης, ἔναντι τῆς Ἑλλάδος, ὑπάρχει ἐπίσης λόγω ἐλλείψεως ἤ ἀνεπαρκείας αἰτιολογίας: στήν προκειμένη περίπτωση ἐλλείπει κάθε αἰτιολογία ὡς πρός τήν μελλοντική ἔναρξη τῆς ἰσχύος τῆς ἀποφάσεως στήν Ἑλλάδα, καθώς καί κάθε στάθμιση τῆς καταστάσεως στήν χώρα αὐτή.

δ) Ἡ μή ἐφαρμογή τῆς ἀποφάσεως 2794/80 στήν Ἑλληνική Δημοκρατία προκύπτει ἀπό τήν ἴδια τήν αἰτιολογία της καί τό περιεχόμενό της: τά στοιχεῖα πού ἀναφέρονται στίς αἰτιολογικές σκέψεις σχετικά μέ τήν μείωση τῆς ζητήσεως καί τήν ὕπαρξη περιόδου ἐκδήλου κρίσεως ἀντιπροσωπεύουν ἀποκλειστικά τήν κατάσταση τῆς Κοινότητος χωρίς τήν Ἑλλάδα. Ἡ διαπίστωση ὅτι οἱ ἐπιχειρήσεις δέν ἐτήρησαν τίς ἐκούσιες ἀτομικές τους δεσμεύσεις καί ὅτι ἠρνήθησαν νά συμμορφωθοῦν στό μέλλον δέν δύνανται προφανῶς νά ἀφορᾶ τίς ἑλληνικές ἐπιχειρήσεις. Ὁ τρόπος προσδιορισμοῦ τῶν ποσοστώσεων, πού προβλέπεται στό ἄρθρο 4 παράγραφοι 3 καί 4, ἀποκλείει σαφῶς τήν ἀναπροσαρμογή γιά ἐπιχειρήσεις πού δέν ἀπετέλουν μέρος τῆς κοινῆς ἀγορᾶς κατά τά προηγούμενα ἔτη. Ὁ καθορισμός προσοστώσεων βάσει τῆς πραγματικῆς παραγωγῆς τῶν ἐτῶν 1977—1980 εἶναι ἐντελῶς ἀνεφάρμοστος ἔναντι τῶν ἑλληνικῶν ἐπιχειρήσεων, οἱ ὁποῖες, λόγω τοῦ ὅτι δέν ἀπετέλουν κατά τήν περίοδο ἐκείνη μέρος τῆς κοινῆς ἀγορᾶς, δέν ἐτύγχανον προστασίας οὔτε ἔναντι τῶν λοιπῶν Κρατῶν μελῶν οὔτε ἔναντι τῶν τρίτων χωρῶν, ἐστερήθησαν δέ ὄχι μόνο τῶν μηχανισμῶν ὑποστηρίξεως

πού διαθέτει ή Κοινότης, άλλά τουναντίον ὑπέστησαν, λόγω τῆς κοινοτικῆς προστασίας, τήν ηὐξημένη πίεση τόσο τῶν Κρατῶν μελῶν ὅσο καί τῶν τρίτων χωρῶν. Οἱ τελωνειακοί φραγμοί μεταξύ Κοινότητος καί Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας παρέμεναν ἀκόμη, κατά τό 1981, δυνάμει τῶν ἄρθρων 25 καί 29 τῆς πράξεως προσχωρήσεως στό ἐπίπεδο τοῦ 90 %.

ε) Στόν ἰσχυρισμό τῆς Ἐπιτροπῆς σύμφωνα μέ τόν ὁποῖο, ἄν ἐγίνετο δεκτή ἡ ἄποψη τῶν προσφευγουσῶν, θά παρέμενε γιά πάντοτε ἀνεφάρμοστο ἔναντι τῆς Ἑλλάδος τό νομοθετικό ἔργο 19 μηνῶν τῆς Κοινότητος, πρέπει νά ἀντιταχθεῖ ὅτι μία συνθήκη δέν δύναται νά ἑρμηνεύεται καί νά ἐφαρμόζεται βάσει καθαρῶς καιροσκοπικῶν κριτηρίων, ἰδίως ἀπό πρακτικῆς πλευρᾶς, καί ὅτι ἡ ἐντελῶς ἐξαιρετική κατάσταση τῆς Ἑλλάδος ἐπέβαλε τήν λήψη, ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1981, μιᾶς συμπληρωματικῆς ἀποφάσεως βάσει τοῦ ἄρθρου 58 τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ, ἐφ' ὅσον ὁ κανονισμός 2794/80 προφανῶς δέν προσφέρεται γιά ἐφαρμογή στό ἐν λόγω κράτος.

Ἡ *Ἐπιτροπή* ἀντικρούει τό σύνολο τῶν ἐπιχειρημάτων πού διετυπώθησαν κατά τῆς μή ἐφαρμογῆς ἤ κατά τοῦ κύρους, ἔναντι τῶν ἑλληνικῶν ἐπιχειρήσεων παραγωγῆς σιδήρου καί χάλυβος τῶν ἐν λόγω γενικῶν ἀποφάσεων.

α) Τό ἄρθρο 2 τῆς πράξεως προσχωρήσεως περιέχει μία θεμελιώδη ἀρχή: τό κατά τήν 31η Δεκεμβρίου 1980 «κοινοτικό κεκτημένο», δηλαδή οἱ ἀρχικές συνθῆκες καί οἱ πράξεις πού ἐξεδόθησαν ἀπό τά ὄργανα τῆς Κοινότητος μέχρι τήν ἡμερομηνία αὐτή, ἐφαρμόζεται στήν Ἑλλάδα ἀπό τῆς προσχωρήσεώς της, τήν 1η Ἰανουαρίου 1981. Ἡ Ἑλλάς, ἡ ὁποία κατέστη πλήρες μέλος τῶν Κοινοτήτων, ὤφειλε, λόγω τῆς ἰδιότητός της αὐτῆς, νά ἀποδεχθεῖ τό σύνολο τῶν ὑποχρεώσεων πού ἐβάρυναν κατά τήν ἡμερομηνία αὐτή τά ἐννέα παλαιά Κράτη μέλη. Οἱαδήποτε ἄλλη λύση θά ἦταν σαφῶς ἀδιανόητη: δέν δύναται νά γίνει δεκτό ὅτι τό σύνολο τῶν κοινοτικῶν νομοθετικῶν πράξεων πού ἐξεδόθησαν μεταξύ τῆς ὑπογραφῆς τῶν πράξεων περί τῆς προσχωρήσεως καί τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος αὐτῆς δέν δύναται ποτέ νά ἐφαρμοσθοῦν στήν Ἑλλάδα.

Βεβαίως, οἱ πράξεις τῶν κοινοτικῶν ὀργάνων ἐφαρμόζονται στήν Ἑλλάδα ὑπό τούς ὅρους πού προβλέπονται στήν πράξη προσχωρήσεως, δηλαδή, μέσω, ἀφ' ἑνός μέν, τῶν «προσαρμογῶν» πού καθιστᾶ ἀναγκαῖες ἡ εἴσοδος ἑνός δεκάτου μέλους στήν Κοινότητα καί ἡ ἀντίστοιχη ἐπέκταση τοῦ πεδίου τῆς γεωγραφικῆς τους ἐφαρμογῆς, ἀφ' ἑτέρου δέ, τῶν προσωρινῶν παρεκκλίσεων καί τῶν μεταβατικῶν μέτρων πού περιέχονται στήν ἴδια τήν πράξη προσχωρήσεως, ἰδίως δέ στό ἄρθρο 9 αὐτῆς.

Στόν τομέα τῆς χαλυβουργίας προβλέπονται εἰδικές διατάξεις γιά τήν εἰσαγωγή τοῦ ἑνοποιημένου τιμολογίου ΕΚΑΧ (ἄρθρα 32 ἕως 34) ἤ γιά τά συστήματα σχηματισμοῦ τῶν τιμῶν τῶν ἐπιχειρήσεων παραγωγῆς σιδήρου καί χάλυβος (ἄρθρο 129). Ἀντίθετα, πουθενά δέν προβλέπεται ὅτι τά μέτρα πού λαμβάνονται κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 58 τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ δέν δύνανται νά ἐφαρμοσθοῦν στήν Ἑλλάδα ἤ δύνανται νά ἐφαρμοσθοῦν ὑπό εἰδικές μόνο προϋποθέσεις, κατά παρέκκλιση τοῦ καθεστῶτος τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου.

Οἱ «προσαρμογές» τῶν πράξεων τῶν ὀργάνων πού δέν περιέχονται στήν ἴδια τήν πράξη προσχωρήσεως ἤ στά παραρτήματά της ἐπραγματοποιήθησαν, ἀναλόγως τῆς περιστάσεως, ἀπό τά ὄργανα πρίν ἀπό τήν προσχώρηση τῆς Ἑλλάδος, σύμφωνα μέ τήν διαδικασία πού προβλέπει τό ἄρθρο 146 παράγραφος 2 τῆς πράξεως προσχωρήσεως. Ἀπέβλεπαν στήν ἐναρμόνιση τῶν πράξεων τῶν ὀργάνων πρός τίς διατάξεις τῆς πράξεως προσχωρήσεως· ἀφοροῦσαν ἐνδεχό-

μενες συμπληρωματικές τεχνικές προσαρμογές τῶν πράξεων πού ἐξεδόθησαν μεταξύ τῆς ὑπογραφῆς τῶν πράξεων περί προσχωρήσεως καί τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος της καί, γενικότερα, ὅλες τίς τροποποιήσεις τῶν πράξεων τῶν ὀργάνων οἱ ὁποῖες κατέστησαν ἀναγκαῖες λόγω τῶν νέων προσωρινῶν κανόνων πού προβλέπει ἡ πράξη προσχωρήσεως. Ὅλες οἱ πράξεις πού εἶχαν ἐκδώσει τά ὄργανα τῆς Κοινότητος πρίν ἀπό τήν προσχώρηση ἐφαρμόζονται, χωρίς παρεκκλίσεις, στήν Ἑλλάδα ὅπως καί στά ὑπόλοιπα μέλη τῶν Κοινοτήτων, εἴτε ὡς ἔχουν, εἴτε συμπληρωμένες μέ τίς προσαρμογές πού ἐνδεχομένως ἐκρίθησαν ἀναγκαῖες.

6) Οἱ προσαρμογές πού προβλέπει τό ἄρθρο 146 τῆς πράξεως προσχωρήσεως ἀπητοῦντο μόνο σέ περιπτώσεις ὅπου θά ἔπρεπε νά ληφθοῦν ὑπ' ὄψη ἐνδεχόμενες εἰδικές διατάξεις γιά τήν Ἑλλάδα, προβλεπόμενες στήν ἐν λόγω πράξη. Αὐτό δέν συμβαίνει σέ ὅ,τι ἀφορᾶ τήν ἐφαρμογή τῶν ἄρθρων 47 καί 58 τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ.

γ) Ἡ συμφωνία περί τῆς διαδικασίας λήψεως ὁρισμένων ἀποφάσεων καί ἄλλων μέτρων πού θά ἔπρεπε νά ληφθοῦν κατά τήν περίοδο πού προηγήθη τῆς προσχωρήσεως, τεθεῖσα ὡς παράρτημα τῆς τελικῆς πράξεως, παρέχει τήν ἀπόδειξη ὅτι οἱ ἀποφάσεις πού θά ἐλάμβανε τό Συμβούλιο κατά τήν ἐνδιάμεση περίοδο θά ἐφηρμόζοντο καί στήν Ἑλλάδα: διαφορετικά, ποιός θά ἦταν ὁ λόγος νά μετέχει καί ἡ τελευταία στήν ἐπεξεργασία τους;

δ) Πράγματι, ἐναντι τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας ἠκολουθήθη ἡ διαδικασία ἐνημερώσεως. Ἡ τελευταία δέν ζήτησε τήν διαβούλευση πού προεβλέπετο στό πλαίσιο τῆς προσωρινῆς ἐπίτροπῆς. Ἑπομένως, δέν ἦτο ὑποχρεωτικό νά ἀναφερθεῖ στίς αἰτιολογικές σκέψεις τῆς ἀποφάσεως 2794/80 μιά διαβούλευση πού δέν εἶχε πραγματοποιηθεῖ. Ἐν πάση περιπτώσει, αἰτιολογίας χρήζουν μόνο τά μέτρα ἐκεῖνα πού περιέχονται στίς πράξεις τῶν ὀργάνων καί ὄχι ἐκεῖνα πού δέν περιέχονται σ' αὐτές.

ε) Ἡ αἰτιολογία τῶν γενικῶν πράξεων δέν δύναται νά λαμβάνει ὑπ' ὄψη της τήν εἰδική κατάσταση ὅλων τῶν ἐπιχειρήσεων παραγωγῆς σιδήρου καί χάλυβος, ἐξεταζομένων κατά Κράτος μέλος, παλαιό ἤ νέο. Συνεπῶς, ἡ ἀπόφαση 2794/80 ἀφορᾶ ὅλες τίς ἐπιχειρήσεις παραγωγῆς σιδήρου καί χάλυβος τῆς Κοινότητος, ὑπό τήν σύνθεσή της κατά τήν στιγμή πού ἐφαρμόζονται οἱ διατάξεις τῆς ἀποφάσεως.

Ἐξ ἄλλου, τά συμφέροντα τῆς ἑλληνικῆς βιομηχανίας παραγωγῆς σιδήρου καί χάλυβος ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψη στά μεταβατικά μέτρα τῆς πράξεως προσχωρήσεως. Τά μέτρα αὐτά, ὡστόσο, δέν εἶχαν προβλέψει παρέκκλιση γιά τήν Ἑλλάδα, σέ περίπτωση ἐνδεχομένης ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 58 τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ. Ὅταν ἐλαμβάνετο ἡ ἀπόφαση περί ποσοστώσεων, δέν διεπιστώθη ἡ ἀνάγκη νά προστεθοῦν νέα εἰδικά μέτρα ὑπέρ τῆς χώρας αὐτῆς. Ἡ μή συμμετοχή τῶν ἑλληνικῶν ἐπιχειρήσεων στά προηγούμενα μέτρα κατά τῆς κρίσεως δέν ἀπετέλει λόγο γιά νά ἐξαιρεθοῦν ἀπό τό σύστημα τῶν ποσοστώσεων παραγωγῆς. Ἀντιθέτως τό γεγονός αὐτό δέν ἦταν εἰς βάρος τους.

Β — Ὡς πρός τήν αἰτίαση τῆς ἀνεπαρκοῦς αἰτιολογίας

Οἱ *προσφείγουσες* παρατηροῦν ὅτι, σύμφωνα μέ τήν παράγραφο 1 τοῦ ἄρθρου 58 τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ, ἡ Ἐπιτροπή θεσπίζει ἕνα σύστημα ποσοστώσεων παραγωγῆς «συνοδευόμενο, στόν βαθμό πού εἶναι ἀναγκαῖο, ἀπό τά μέτρα πού προβλέπονται στό ἄρθρο 74». Ἑπομένως, ἡ Ἐπιτροπή, στήν ἀπόφασή της περί ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 58, ὤφειλε νά διατυπώσει ὁπωσδήποτε τήν ἄποψή της ἐπί τοῦ ζητήματος τοῦ ἄν τό πρός θέσπιση

σύστημα ἔπρεπε νά συνοδεύεται ἀπό τά προβλεπόμενα στό ἄρθρο 74 μέτρα. Ὅμως, ὄχι μόνο στά κείμενα πού ἀναφέρονται στό προοίμιο τῆς ἀποφάσεως 2794/80 δέν περιλαμβάνεται τό ἄρθρο 74, ἀλλά μνεία τῆς διατάξεως αὐτῆς δέν γίνεται οὔτε στίς αἰτιολογικές της σκέψεις ἤ στά ἄρθρα της.

Τά ἄρθρα 58 καί 74 συνδέονται τόσο στενά ὥστε, τουλάχιστον ὡς πρός τό σημεῖο 3 τοῦ ἐδαφίου 1 τοῦ ἄρθρου 74, δέν δύναται νά ληφθεῖ καμία ἀπόφαση βάσει τῆς μιᾶς ἐκ τῶν διατάξεων αὐτῶν, χωρίς νά ἐξετασθεῖ ἐνδεχομένη ἐφαρμογή τῆς ἄλλης. Κατά συνέπεια, κάθε ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 58 πρέπει ὁπωσδήποτε νά συνεπάγεται ἐξέταση τῆς «ἀνάγκης» ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 74, ἐξέταση πού πρέπει νά ἀκολουθεῖται ἀπό τήν ἀπόφαση περί ἐφαρμογῆς ἤ μή ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 74, ἀνάλογα μέ τήν «ἀνάγκη» πού ἔχει ἔτσι διαπιστωθεῖ.

Ἐλλείψει ὁποιασδήποτε μνείας ὅτι ἔγινε ἡ ἐξέταση αὐτή καί δικαιολογήσεως τοῦ συμπεράσματος τό ὁποῖο συνήχθη, εἶναι ἀνεπαρκῶς αἰτιολογημένη ἡ ἀπόφαση 2794/80, μέ τήν ὁποία ἐτέθη σέ ἐφαρμογή τό ἄρθρο 58.

Ἡ *Ἐπιτροπή* θεωρεῖ ὅτι οἱ συνέπειες τοῦ συνδέσμου μεταξύ τῶν ἄρθρων 58 καί 74 τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ εἶναι θεμελιωδῶς διάφορες σέ ὅ,τι ἀφορᾶ τά δύο ἄρθρα: Ἡ αἰτιολογία τῆς θεσπίσεως ποσοτικῶν περιορισμῶν βάσει τοῦ ἄρθρου 74 ἐδάφιο 1 σημεῖο 3 ἔπρεπε νά ἀναφέρει ὅτι συνέτρεχον οἱ ὅροι πού προβλέπει τό ἄρθρο 58. Ἀντίθετα, τό ἄρθρο 58 δέν παραπέμπει στήν ὕπαρξη τῶν προβλεπομένων στό ἄρθρο 74 προϋποθέσεων καί ἑπομένως δέν χρειάζεται νά ἀναφερθεῖ τό ἄρθρο 74 στήν αἰτιολογία μιᾶς ἀποφάσεως ἡ ὁποία ἔχει ληφθεῖ δυνάμει τοῦ ἄρθρου 58, ἐφ' ὅσον τουλάχιστον δέν περιλαμβάνει διατάξεις πού ἔχουν ληφθεῖ βάσει τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ, ὅπως συμβαίνει καί στήν περίπτωση τῆς ἀποφάσεως 2794/80.

Ἐν πάση περιπτώσει, στίς αἰτιολογικές σκέψεις τῶν πράξεων τῶν ὀργάνων πρέπει νά δικαιολογοῦνται τά ληφθέντα μέτρα πού περιέχονται στίς ἐν λόγω πράξεις καί ὄχι ἐκεῖνα πού δέν περιέχονται σ' αὐτές.

Γ — Ὡς πρός τήν αἰτίαση τῆς παραβάσεως τῶν ἄρθρων 58 παράγραφος 1 καί 74 τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ

Οἱ *προσφεύγουσες* θεωροῦν ὅτι, ἐφ'ὅσον, στήν προκειμένη περίπτωση, εἶναι ἀναμφισβήτητα δικαιολογημένη ἡ προσφυγή στό ἄρθρο 58 παράγραφος 1 τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ, ἡ μή συνακόλουθη ἐφαρμογή τῶν μέτρων τοῦ ἄρθρου 74 συνιστᾶ παράβαση τῶν ἐν λόγω δύο διατάξεων.

Ἡ ὕπαρξη ἐξουσίας ἐκτιμήσεως τῆς Ἐπιτροπῆς δέν ἐμποδίζει τόν δικαστικό ἔλεγχο τῆς νομιμότητος τῆς ἀποφάσεως περί μή ἐφαρμογῆς τῶν προβλεπομένων στό ἄρθρο 74 μέτρων: τό Δικαστήριο δύναται νά ἐλέγχει τό ἄν ἡ ἀπόφαση στηρίζεται στήν ὀρθή ἐφαρμογή τῆς συνθήκης.

Στήν προκειμένη περίπτωση εἶναι πρόδηλο ὅτι ἡ μείωση τῆς παραγωγῆς στίς χῶρες τῆς Κοινότητος ὄχι μόνο δέν ἀρκεῖ ἀπό μόνη της νά μειώσει τήν προσφορά στό ἐπίπεδο τῆς ζητήσεως, ἀλλά ἐπί πλέον καί κυρίως, ἀπό τό πρῶτο τρίμηνο τοῦ 1981, λόγω τῆς ἀνεπαρκείας τῶν μέτρων, τόσο μονομερῶν ὅσο καί συμβατικῶν πού ἔχουν ληφθεῖ ἐπί ἄλλων βάσεων, μόνο τό μέτρο τῆς μειώσεως τῆς παραγωγῆς στά Κράτη μέλη θά ἄνοιγε ὁπωσδήποτε στούς παραγωγούς τῶν τρίτων χωρῶν ἕνα ἀκόμη μεγαλύτερο μέρος τῆς κοινοτικῆς ἀγορᾶς.

Ἡ *Ἐπιτροπή* ὑπογραμμίζει ὅτι ἡ ἐκτίμηση τῆς «ἀνάγκης» συνοδείας τῶν λαμβανομένων δυνάμει τοῦ ἄρθρου 58 μέτρων μέ μέτρα λαμβανόμενα βάσει τοῦ ἄρθρου 74

άποτελεῖ πολιτική ἐπιλογή: πρόκειται περί σταθμίσεως, ἀφ' ἑνός μέν, τῆς χρησιμότητος τῶν μέτρων πού ἀφοροῦν τίς εἰσαγωγές, στήν πραγματικότητα τῶν ποσοτικῶν περιορισμῶν, ἀφ' ἑτέρου δέ, τοῦ συμβιβαστοῦ αὐτῶν τῶν περιορισμῶν μέ τίς ὑποχρεώσεις τῆς Κοινότητος ἔναντι τῶν τρίτων χωρῶν, ἰδίως στά πλαίσια τῆς ΓΣΔΕ (GATT), καθώς καί τῶν ἐπιπτώσεων πού δύναται νά ἔχει ἡ θέσπιση περιορισμῶν στίς εἰσαγωγές ἐπί τῶν κοινοτικῶν ἐξαγωγῶν γενικῶς καί τῶν ἐξαγωγῶν προϊόντων σιδήρου καί χάλυβος εἰδικότερα. Ἡ Ἐπιτροπή ἐκτιμήσασα τά διάφορα αὐτά στοιχεῖα καί λαβοῦσα ὑπ' ὄψη τά διάφορα μέτρα πού ἤδη εἶχαν τεθεῖ σέ ἐφαρμογή, ὁρισμένα ἀπό τά ὁποῖα εἶχαν ληφθεῖ βάσει τοῦ ἄρθρου 74, καθώς καί ἐκεῖνα πού ἐπρόκειτο νά ληφθοῦν παράλληλα μέ τήν ἀπόφαση περί θεσπίσεως τοῦ συστήματος ποσοστώσεων, ἔκρινε ὅτι δέν ὑπῆρχε ἀνάγκη νά συνοδευθεῖ τό σύστημα ποσοστώσεων ἀπό συμπληρωματικά μέτρα κατά τῶν εἰσαγωγῶν, δυνάμει εἴτε τοῦ ἄρθρου 74 εἴτε οἱασδήποτε ἄλλης νομικῆς βάσεως· τό σύστημα «συνωδεύετο» ἤδη ἐπαρκῶς ἀπό ἄλλα μέτρα.

Ἐν συνεχεία, τό βάσιμο αὐτῆς τῆς ἐκτιμήσεως δέν ἐτέθη ἐν ἀμφιβόλω στήν πράξη.

Δ — Ὡς πρός τήν αἰτίαση τῆς δυσμενοῦς διακρίσεως

Οἱ *προσφεύγουσες* τονίζουν ὅτι οἱ ποσοστώσεις τῆς παραγωγῆς πρέπει, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 58 παράγραφος 2 ἐδάφιο 1 τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ, νά καθορίζονται «ἐπί εὐλόγου βάσεως, λαμβανομένων ὑπ' ὄψη τῶν ἀρχῶν πού ὁρίζονται στά ἄρθρα 2, 3 καί 4» τῆς συνθήκης.

α) Ἡ παράγραφος, ὅμως, 3 τοῦ ἄρθρου 4 τῆς ἀποφάσεως 2794/80 εἶναι ἀνεφάρμοστη στίς ἐπιχειρήσεις οἱ ὁποῖες, ἐπειδή δέν ἀποτελοῦσαν τμῆμα τῆς Κοινότητος, δέν ἠδυνήθησαν νά μετάσχουν στά προγράμματα παραδόσεων πού κατήρτισε ἡ Ἐπιτροπή. Γιά τόν ἴδιο λόγο εἶναι ἀνεφάρμοστη ἡ παράγραφος 4 τοῦ ἰδίου ἄρθρου στίς ἐπιχειρήσεις γιά τό πρόγραμμα ἐπενδύσεων τῶν ὁποίων δέν ἐξέφερε γνώμη ἡ Ἐπιτροπή. Ἑπομένως, ἡ ἀπόφαση 2794/80 προέβη σέ κραυγαλέα διάκριση μεταξύ τῆς τελευταίας αὐτῆς κατηγορίας ἐπιχειρήσεων καί τῶν ὑπολοίπων.

β) Ἀνάλογα μέ τήν ἑρμηνεία πού θά ἐδίδετο στό ἄρθρο 14 τῆς ἀποφάσεως 2794/80, θά ἐγίνετο νέα διάκριση μεταξύ τῶν ἐπιχειρήσεων οἱ ὁποῖες, παρά τά περιοριστικά μέτρα, παραμένουν βιώσιμες καί ἐκείνων στίς ὁποῖες τά ἐν λόγω μέτρα θά προκαλοῦσαν «ἐξαιρετικές δυσκολίες».

γ) Κάθε διάταξη πού στηρίζει τίς ποσοστώσεις ἐπί τῆς πραγματικῆς παραγωγῆς κατά τήν διάρκεια τῆς περιόδου ἀναφορᾶς, ἀντί νά τήν βασίσει ἐπί τῆς ἱκανότητος παραγωγῆς, καταλήγει ἀναπόφευκτα σέ διάκριση ἀντίθετη πρός τήν ἰσότητα πού ἐπιτάσσει τό κείμενο τοῦ ἄρθρου 58 τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ.

δ) Διάκριση δέν συνιστᾶ μόνο τό γεγονός τῆς διαφορετικῆς μεταχειρίσεως ἐπιχειρήσεων πού βρίσκονται ὑπό παρόμοιες συνθῆκες. Στήν προκειμένη περίπτωση, ἡ διάκριση ὀφείλεται στό γεγονός ὅτι ἐπιφυλάσσεται ἡ αὐτή μεταχείριση σέ ἐπιχειρήσεις πού βρίσκονται ὑπό διαφορετικές συνθῆκες.

ε) Ἐν προκειμένω, πρέπει νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη ἡ ἀρχή τῆς ἀναλογικότητος πού ἔχει καθιερώσει τό Δικαστήριο μέ τήν νομολογία του: ἐν ὄψει μιᾶς παραγωγῆς ἀκατεργάστου χάλυβος τῆς Κοινότητος ὕψους 140 ἑκατομμυρίων τόννων ἐτησίως γιά τό 1979 καί 1980, ἡ συνολική παραγωγή τῶν ἑλληνικῶν ἐπιχειρήσεων, ἡ ὁποία μόλις ὑπερβαίνει τό ἕνα ἑκατομμύριο τόννους, δέν ἔχει ἀποφασιστική βαρύτητα.

Ἡ *Ἐπιτροπή* ἀμφισβητεῖ τό σύνολο τῶν αἰτιάσεων αὐτῶν.

α) Τό βασικό σύστημα γιά τόν καθορισμό τῶν ποσοστώσεων παραγωγῆς, πού συνιστοῦν τά ἄρθρα 3, 4 καί 5 τῆς ἀποφάσεως 2794/80, λαμβάνει ὑπ' ὄψη του, γιά τόν καθορισμό τῶν παραγωγῶν ἀναφορᾶς κάθε ἐπιχειρήσεως, μία περίοδο, ἀρκετά πρόσφατη, ὥστε νά ἀντιπροσωπεύει τίς πραγματικές δομές, καί ἀρκετά μακρά, ὥστε νά ἀποκλείεται κάθε τυχαῖος παράγων. Ἐφαρμόζει ἀτομικῶς ἕνα ποσοστό μειώσεως γιά κάθε ὁμάδα προϊόντων, ὥστε νά λαμβάνει ὑπ' ὄψη τήν εἰδική κατάσταση τῆς ἀγορᾶς κάθε κατηγορίας.

Τό ἄρθρο 4, παράγραφος 3 σκοπό ἔχει νά ἀποκλείσει κάθε ἀδικία πού θά ἦταν δυνατόν νά γίνει εἰς βάρος μόνο ὁρισμένων ἐπιχειρήσεων οἱ ὁποῖες εἶχαν μετάσχει στά ἐκούσια προγράμματα παραδόσεων. Ἐφ' ὅσον οἱ ἑλληνικές ἐπιχειρήσεις δέν εἶχαν μετάσχει στά ἐν λόγω προγράμματα, δέν ὑπῆρχε λόγος νά γίνουν ὑπέρ αὐτῶν προσαρμογές. Ἀπό τό γεγονός αὐτό δέν προκύπτει βέβαια καμία διάκριση: δέν πρόκειται περί διαφορετικῆς μεταχειρίσεως ἐπιχειρήσεων πού εὑρίσκονται ὑπό παρόμοιες συνθῆκες.

Ἡ παράγραφος 4 τοῦ ἄρθρου 4 ἐπιτρέπει νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη ἡ ἱκανότης παραγωγῆς τῶν νέων ἐγκαταστάσεων, οἱ ὁποῖες ἐτέθησαν σέ λειτουργία μετά τήν 1η Ἰουλίου 1980, ἡ παραγωγή τῶν ὁποίων δέν ἠδύνατο νά περιληφθεῖ στίς παραγωγές ἀναφορᾶς. Ἐπειδή οἱ ἑλληνικές ἐπιχειρήσεις δέν ἐδεσμεύοντο ἀπό τήν ἀπόφαση 22/66 τῆς Ἀνωτάτης Ἀρχῆς, τῆς 16ης Νοεμβρίου 1966, περί τῶν πληροφοριῶν πού ὀφείλουν νά παρέχουν οἱ ἐπιχειρήσεις σχετικά μέ τίς ἐπενδύσεις τους (JO 219, σ. 3728), πρό τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1981, ἐκρίθη ἀναγκαία μία ἐκ μέρους τους αἴτηση. Ἐν ὄψει τῶν αἰτήσεων αὐτῶν καί μετά τήν διαπίστωση ὅτι γιά τίς ἐν λόγω ἐπενδύσεις δέν θά ἐδίδετο ἀρνητική γνώμη ἄν εἶχαν κοινοποιηθεῖ ὑπό μορφή προγράμματος, ἡ Ἐπιτροπή προσήρμοσε τίς ποσοστώσεις δυνάμει τοῦ ἄρθρου 4 παράγραφος 4 γιά δύο ἑλληνικές ἐπιχειρήσεις. Ἡ διάταξη αὐτή βεβαίως δέν δημιουργεῖ διάκριση μεταξύ τῶν ἑλληνικῶν ἐπιχειρήσεων καί τῶν λοιπῶν κοινοτικῶν ἐπιχειρήσεων, οὔτε, πράγματι, μεταξύ ὅσων ἐπιχειρήσεων βρίσκονται ὑπό παρόμοιες συνθῆκες.

Ἡ παράγραφος 5 τοῦ ἄρθρου 4 σκοπό ἔχει νά ἀποκλείσει τό ἐνδεχόμενο νά ὑπονομευθοῦν μέ τό σύστημα ποσοστώσεων οἱ προσπάθειες ἀναδιαρθώσεως πού ἐπραγματοποίησαν μέ ἐπιτυχία ὁρισμένες ἐπιχειρήσεις ἀπό τό 1974 ὅταν ἄρχισε ἡ κρίση.

Τό τελευταῖο ἐδάφιο τοῦ ἄρθρου 5 παράγραφος 2 προβλέπει γιά τίς ἐπιχειρήσεις τήν δυνατότητα νά ζητήσουν προσαρμογή τῆς ποσοστώσεώς τους γιά τόν ἀκατέργαστο χάλυβα, γιά νά τούς ἐπιτρέψει νά παράγουν τίς ποσότητες τῶν προϊόντων ἐλάσεως πού ἔχουν καθορισθεῖ μέ τήν ποσόστωση τῆς παραγωγῆς τους. Μία ἑλληνική ἐπιχείρηση ἔχει ἤδη ἐπωφεληθεῖ μιᾶς τέτοιας προσαρμογῆς.

β) Τό ἄρθρο 14 παρέχει τήν δυνατότητα νά περιορισθοῦν οἱ δυσανάλογες θυσίες πού θά ἠδύνατο νά προκαλέσει σέ ὁριμένες ἐπιχειρήσεις ἡ ἐφαρμογή τῶν γενικῶν κανόνων τῆς ἀποφάσεως 2794/80. Κάθε ἐπιχείρηση πού θά ἐδοκίμαζε ἐξαιρετικές δυσκολίες δύναται, ἐκ τοῦ λόγου αὐτοῦ, νά ἐπωφεληθεῖ μιᾶς προσαρμογῆς τῶν ποσοστώσεών της· ἡ μή ἐφαρμογή τῆς διατάξεως αὐτῆς οὐδόλως ἔχει χαρακτήρα διακρίσεως: δέν ἀποτελεῖ διαφορετική μεταχείριση παρομοίων περιπτώσεων, ἀλλά διαφορετική μεταχείριση διαφορετικῶν περιπτώσεων.

γ) Ὁ καθορισμός ποσοστώσεων βάσει τῆς πραγματικῆς παραγωγῆς κατά τήν διάρκεια τῆς περιόδου ἀναφορᾶς, ἡ ὁποία, γιά κάθε ἐπιχείρηση, ἀποτελεῖται ἀπό τούς καλλίτερους μῆνες παραγωγῆς της, ἐπιτρέπει τήν ἴδια μεταχείριση ὅλων τῶν ἐπιχειρήσεων.

Τό κριτήριο τῆς πραγματικῆς παραγωγῆς ἀποτελεῖ γιά μιά ἐπιχείρηση στοιχεῖο ἀντικειμενικό, ἀκριβές καί δεκτικό μετρήσεως· ἀντίθετα, ἡ ἔννοια τῆς «ἱκανότητος παραγωγῆς» εἶναι λιγότερο ἀκριβής καί πιό δύσκολο νά προσδιορισθεῖ. Ἐξ ἄλλου, ὁ καθορισμός τῶν ποσοστώσεων ἀνάλογα μέ τήν μεγίστη ἱκανότητα παραγωγῆς τῶν ἐπιχειρήσεων θά ἔπληττε ἀναπόφευκτα ὅσες, λόγω ὀρθολογικῆς διαχειρίσεως, χρησιμοποιοῦν τίς ἱκανότητές τους σέ πολύ ὑψηλό βαθμό, ἐνῶ θά παρεῖχε ἀδικαιολόγητο πλεονέκτημα σέ ὅσες λειτουργοῦν μέ χαμηλό συντελεστή ἀποδόσεως. Θά ἦταν, ἀκόμα, ἀντίθετος πρός τούς σκοπούς τοῦ ἄρθρου 3 τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ, ἰδίως δέ τῶν ἐδαφίων α καί ε αὐτοῦ.

δ) Ἡ αἰτίαση ὅτι ὑπάρχει δῆθεν παραβίαση τῆς ἀρχῆς τῆς ἀναλογικότητος συνιστᾶ νέο ἰσχυρισμό, ἡ προβολή τοῦ ὁποίου ἀπαγορεύεται ἀπό τό ἄρθρο 42 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας.

Ἡ Ἐπιτροπή δέν παραβλέπει πράγματι καθόλου τήν κατάσταση τῆς ἑλληνικῆς βιομηχανίας σιδήρου καί χάλυβος, ἡ παραγωγή τῆς ὁποίας εἶναι, ἐξ ἄλλου, ὑψηλότερη ἀπό ἐκείνη τῆς Δανίας καί 15 περίπου φορές μεγαλύτερη ἀπό ἐκείνη τῆς Ἰρλανδίας.

Ἐξ ἄλλου, ἡ παραγωγή πού ὑπολογίζεται ἐπί ἐθνικῆς κλίμακος δέν παρέχει πρόσφορα στοιχεῖα: Ἡ ἀπόφαση 2794/80 θεσπίζει ἕνα σύστημα ποσοστώσεων πού ἀφορᾶ τίς ἐπιχειρήσεις· ἡ παραγωγή λοιπόν κάθε μιᾶς ἀπό τίς 5 ἑλληνικές ἐπιχειρήσεις σιδήρου καί χάλυβος δέν εἶναι καθόλου ἀμελητέα, ἐφ' ὅσον ὑπερβαίνει κατά πολύ τό ὅριο τῶν 3 000 τόννων, κάτω τοῦ ὁποίου οἱ μικρές ἐπιχειρήσεις ἀπαλλάσσονται τῶν ποσοστώσεων. Κατ' ἐφαρμογή τῆς ἀρχῆς τῆς ἀλληλεγγύης, οἱ θυσίες πού ζητοῦνται ἀπό τίς ἑλληνικές ἐπιχειρήσεις ἔπρεπε νά εἶναι, καί εἶναι, τῆς αὐτῆς τάξεως μέ ἐκεῖνες πού ζητοῦνται ἀπό τίς ἄλλες κοινοτικές ἐπιχειρήσεις.

Τό σύστημα ποσοστώσεων πού ἐθεσπίσθη μέ τήν ἀπόφαση 2794/80 οὐδόλως ἐπιβάλλει στίς ἐνδιαφερόμενες ἐπιχειρήσεις ἐπιβαρύνσεις δυσανάλογες πρός τόν ἐπιδιωκόμενο σκοπό, τήν προσαρμογή δηλαδή τῆς προσφορᾶς πρός τήν μειωμένη ζήτηση προϊόντων σιδήρου καί χάλυβος. Ὅπως προκύπτει ἀπό τήν νομολογία τοῦ Δικαστηρίου, ἡ ὑποχρέωση τῶν κοινοτικῶν ὀργάνων νά φροντίζουν, κατά τήν ἄσκηση τῶν ἐξουσιῶν τους, ὥστε οἱ ἐπιβαρύνσεις πού ἐπιβάλλονται στίς ἐπιχειρήσεις νά μή ὑπερβαίνουν ὅ,τι εἶναι ἀναγκαῖο γιά τήν ἐπίτευξη τῶν ἐπιδιωκομένων σκοπῶν, δέν μετρᾶται σέ σχέση μέ τήν εἰδική κατάσταση μιᾶς συγκεκριμένης ὁμάδος ἐπιχειρήσεων.

Σκεπτικό

1 Μέ δικόγραφα πού κατέθεσαν στήν γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου στίς 19 καί 20 Φεβρουαρίου 1981 καί ἐπρωτοκολλήθησαν ὑπό τούς ἀριθμούς 39/81 καί 43/81, οἱ ἐπιχειρήσεις σιδήρου καί χάλυβος «Χαλυβουργική ΑΕ», ἑταιρία διεπομένη ἀπό τό ἑλληνικό δίκαιο μέ ἕδρα τήν Ἀθήνα καί «Ἑλληνική Χαλυβουργία ΑΕ», διεπομένη ἐπίσης ἀπό τό ἑλληνικό δίκαιο μέ ἕδρα τόν Πειραιᾶ, ἤσκησαν, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 33 τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ, προσφυγές, μέ τίς ὁποῖες ζητεῖται ἡ ἀκύρωση τῶν ἀποφάσεων πού ἐλήφθησαν στίς 19 καί 20 Ἰανουαρίου 1981 ἀντι-

στοίχως, δυνάμει τῆς ἀποφάσεως 2794/80 ΕΚΑΧ τῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς 31ης Ὀκτωβρίου 1980, περί καθορισμοῦ συστήματος ποσοστώσεων παραγωγῆς χάλυβος γιά τίς ἐπιχειρήσεις τῆς βιομηχανίας σιδήρου καί χάλυβος (ΕΕ εἰδ. ἔκδ. 13/010 σ. 50) καί τῆς ἀποφάσεως 3381/80 ΕΚΑΧ τῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς 23ης Δεκεμβρίου 1980, περί καθορισμοῦ τῶν ποσοστῶν μειώσεως τῆς παραγωγῆς κατά τό πρῶτο τρίμηνο τοῦ 1981 (ΕΕ εἰδ. ἔκδ. 13/010 σ. 88), μέ τίς ὁποῖες καθωρίσθησαν, γιά τίς προσφεύγουσες, ποσοστώσεις παραγωγῆς ὅσον ἀφορᾶ τόν ἀκατέργαστο χάλυβα καί τά προϊόντα ἐλάσεως γιά τό πρῶτο τρίμηνο τοῦ 1981.

2 Οἱ προσφεύγουσες ἰσχυρίζονται κατά κύριο λόγο ὅτι ἐπί τῶν ἑλληνικῶν ἐπιχειρήσεων δέν ἔχουν ἐφαρμογή οἱ γενικές ἀποφάσεις 2794/80 καί 3381/80, στίς ὁποῖες στηρίζονται οἱ προσβαλλόμενες ἀτομικές ἀποφάσεις, ἤ ὅτι τουλάχιστον εἶναι ἄκυρες σέ ὅ,τι τίς ἀφορᾶ, λόγω τοῦ ὅτι οἱ γενικές αὐτές ἀποφάσεις ἐλήφθησαν μονομερῶς ἀπό τήν Κοινότητα, χωρίς τήν σύμπραξη τῶν ἑλληνικῶν ἀρχῶν κατά τήν ἐνδιάμεση περίοδο μεταξύ τῆς ὑπογραφῆς τῶν πράξεων περί προσχωρήσεως τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας στίς Κοινότητες — ἀκριβέστερα, στήν προκειμένη περίπτωση μεταξύ τῆς ἡμερομηνίας τῆς ἀποφάσεως πού τό Συμβούλιο τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων ἔλαβε στίς 24 Μαΐου 1979 περί προσχωρήσεως τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας στήν Εὐρωπαϊκή Κοινότητα Ἄνθρακος καί Χάλυβος καί τῆς πράξεως περί τῶν ὅρων προσχωρήσεως πού ἔχει ἐπισυναφθεῖ στήν ἐν λόγω ἀπόφαση (ΕΕ εἰδ. ἔκδ. 19ης Νοεμβρίου 1979 — L 291 σ. 5 καί 17) — καί τῆς ἰδίας τῆς προσχωρήσεως, ἡ ὁποία ἄρχισε νά ἰσχύει τήν 1η Ἰανουαρίου 1981.

3 Ἐπικουρικῶς, οἱ προσφεύγουσες ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ ἀπόφαση 2794/80 πάσχει ἀπό ἔλλειψη νομιμότητος, λόγω ἀνεπαρκοῦς αἰτιολογίας καί παραβάσεως τῶν ἄρθρων 14, 58 καί 74 τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ. Ἐπί πλέον, ἡ ἐφαρμογή ὁρισμένων κριτηρίων τῆς ἐν λόγω ἀποφάσεως θά εἶχε ὡς συνέπεια τήν μεταχείριση τῶν ἑλληνικῶν ἐπιχειρήσεων κατά τρόπο συνεπαγόμενο δυσμενῆ εἰς βάρος τους διάκριση ἐν σχέσει πρός τίς ὑπόλοιπες ἐπιχειρήσεις τῆς Κοινότητος.

4 Ἐπειδή ἡ Ἐπιτροπή μέ ἐπιστολές τῆς 13ης Μαρτίου 1981 ἐτροποποίησε τίς ἀρχικές της ἀποφάσεις, κατ' ἐφαρμογή ἰδίως τοῦ ἄρθρου 14 τῆς ἀποφάσεως 2794/80, οἱ ἑταιρίες, μέ δικόγραφα πού ἐπρωτοκολλήθησαν στίς 13 Ἀπριλίου 1981 ὑπό τούς ἀριθμούς 85 καί 88/81, περιέλαβαν στό ἀντικείμενο τῶν προσφυγῶν τους καί τίς τροποποιητικές αὐτές ἀποφάσεις. Θεωροῦν, πράγματι, ὅτι οἱ ἐν λόγω τροποποιήσεις, ἄν καί εἶναι γενικῶς εὐνοϊκές γι' αὐτές, δέν ἀναιροῦν πάντως ὅλες τίς αἰτιάσεις πού διετυπώθησαν κατά τῶν ἀποφάσεων 2794/80 καί 3381/80 καί κατά τῆς ἐφαρμογῆς τους στίς ἑλληνικές ἐπιχειρήσεις.

'Ως πρός τήν έφαρμογή τῶν ἀποφάσεων 2794/80 καί 3381/80 στίς ἑλληνικές ἐπιχειρήσεις

5 Στίς ἀποφάσεις της περί καθορισμοῦ τῶν ποσοστώσεων παραγωγῆς τῶν προσφευγουσῶν, ἡ Ἐπιτροπή διευκρίνισε ὅτι οἱ ἐν λόγω ἀποφάσεις ἐλήφθησαν «ὑάσει τῆς πράξεως προσχωρήσεως τῆς Ἑλλάδος καί ἰδίως τοῦ ἄρθρου 2 αὐτῆς, καθώς καί τοῦ ἄρθρου 3 τῆς ἀποφάσεως 2794/80 ΕΚΑΧ καί τῆς ἀποφάσεως 3381/80 ΕΚΑΧ».

6 Οἱ προσφεύγουσες θεωροῦν ὅτι οἱ ἀτομικές ἀποφάσεις, πού ἐλήφθησαν γι' αὐτές, εἶναι ἄκυρες λόγω τοῦ ὅτι οἱ γενικές ἀποφάσεις ἐπί τῶν ὁποίων στηρίζονται δέν ἔχουν ἐφαρμογή στίς ἑλληνικές ἐπιχειρήσεις. Ἀφ' ἑνός, οἱ γενικές αὐτές ἀποφάσεις, ὡς προγενέστερες τῆς ἡμερομηνίας προσχωρήσεως τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας, τήν 1η Ἰανουαρίου 1981, δέν συνιστοῦν πράξεις ἐκδοθεῖσες ἀπό τά διευρυμένα λόγω τῆς εἰσόδου τῆς Ἑλλάδος κοινοτικά ὄργανα. Ἀφ' ἑτέρου, οἱ ἀποφάσεις αὐτές, ὡς μεταγενέστερες τῆς ὑπογραφῆς τῶν πράξεων περί προσχωρήσεως τῆς Ἑλλάδος, δέν ἀπετέλεσαν ἀντικείμενο ὑποχρεώσεως ἀναληφθείσης ἀπό τήν Ἑλληνική Δημοκρατία, οὔτε ἐπεκυρώθησαν ἀπό αὐτή. Δέν δύναται, πράγματι, νά γίνει δεκτό ὅτι οἱ πράξεις τῶν θεσμικῶν ὀργάνων, στίς ὁποῖες ἀναφέρεται τό ἄρθρο 2 τῆς πράξεως προσχωρήσεως, ἠδύναντο νά εἶναι πράξεις μέλλουσες, ἀπροσδιορίστου περιεχομένου καί, ἐπομένως, ἄγνωστες στά συμβαλλόμενα μέρη κατά τήν ἡμέρα πού συνήφθη ἡ διεθνής συμφωνία.

7 Καί ἄν ἀκόμη ὑποτεθεῖ ὅτι οἱ ἐν λόγω γενικές ἀποφάσεις ἠδύναντο νά ἐπεκταθοῦν καί στίς ἑλληνικές ἐπιχειρήσεις, οἱ τελευταῖες θά εἶχαν ὑασίμους λόγους νά ἀμφισβητήσουν τήν δυνατότητα ἐφαρμογῆς τους. Πράγματι, γιά τίς ἀποφάσεις αὐτές, δέν ἠκολουθήθη οὔτε ἡ διαδικασία προσαρμογῆς, πού προβλέπουν τά ἄρθρα 22 καί 146 τῆς πράξεως προσχωρήσεως, οὔτε ἡ διαδικασία πληροφορήσεως καί διαβουλεύσεως πού προβλέπει ἡ συμφωνία πού προσηρτήθη στήν ὑπογραφεῖσα στήν Ἀθήνα στίς 28 Μαΐου 1979 τελική πράξη (ΕΕ εἰδ. ἔκδ. τῆς 19ης Νοεμβρίου 1979 — L 291 σ. 179 καί 191).

8 Τέλος, οἱ προσφεύγουσες ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ ἀπόφαση 2794/80, στηριζομένη στήν διαπίστωση μιᾶς καταστάσεως ἐκδήλου κρίσεως κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 58, ὅπως ἡ διαπίστωση αὐτή διατυπώνεται στό προοίμιο τῆς ἀποφάσεως, ἀντιπροσωπεύει ἀποκλειστικά τήν «κατάσταση τῆς Κοινότητος χωρίς τήν Ἑλλάδα». Ἐπομένως, ἡ ἐν λόγω ἀπόφαση, ἐκ τῆς φύσεώς της, δέν ἔχει ἐφαρμογή στίς ἐπιχειρήσεις τοῦ κράτους αὐτοῦ.

'Ως πρός τό άποτέλεσμα τῶν άποφάσεων 2794/80 καί 3381/80

9 Κατά τό ἄρθρο 2 τῆς πράξεως προσχωρήσεως, «ἀπό τῆς προσχωρήσεως, οἱ διατάξεις τῶν ἀρχικῶν συνθηκῶν καί οἱ πράξεις τῶν ὀργάνων τῶν Κοινοτήτων δεσμεύουν τήν 'Ελληνική Δημοκρατία καί ἐφαρμόζονται στό κράτος αὐτό, ὑπό τούς ὅρους πού προβλέπονται στίς συνθῆκες αὐτές καί στήν παροῦσα πράξη». Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 2 τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου, τῆς 24ης Μαΐου 1979, ἡ προσχώρηση τῆς 'Ελληνικῆς Δημοκρατίας στήν Εὐρωπαϊκή Κοινότητα "Ανθρακος καί Χάλυβος ἄρχισε νά ἰσχύει τήν 1η 'Ιανουαρίου 1981, μέ τήν κατάθεση, κατά τήν ἡμερομηνία αὐτή, τοῦ ἐγγράφου προσχωρήσεως τῆς 'Ελληνικῆς Δημοκρατίας. 'Εκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν δύο αὐτῶν διατάξεων προκύπτει ὅτι κρίσιμη εἶναι ἡ 1η 'Ιανουαρίου 1981 καί ὄχι ἡ ἡμερομηνία τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου καί τῆς ὑπογραφῆς τῶν πράξεων περί προσχωρήσεως, προκειμένου νά προσδιορισθοῦν οἱ πράξεις τῶν ὀργάνων πού δεσμεύουν τήν 'Ελληνική Δημοκρατία καί ἔχουν ἐφαρμογή στό κράτος αὐτό.

10 Τά ἄρθρα 22 καί 146 τῆς πράξεως προσχωρήσεως δέν ἀφοροῦν τό πρόβλημα πού ἔχει τεθεῖ. Οἱ διατάξεις αὐτές ἐφαρμόζονται μόνον στίς πράξεις τῶν ὀργάνων, οἱ προσαρμογές τῶν ὁποίων, κριθεῖσες ἀναγκαῖες κατά τήν στιγμή τῆς ὑπογραφῆς τῶν σχετικῶν μέ τήν προσχώρηση ἐγγράφων, ἔπρεπε νά εἶχαν πραγματοποιηθεῖ κατά τήν διάρκεια τῆς ἐνδιαμέσου περιόδου. Γιά τίς νέες πράξεις πού ἐπρόκειτο νά ἐκδοθοῦν κατά τήν διάρκεια τῆς περιόδου αὐτῆς, τά μέν ὄργανα εἶχαν ὑπ' ὄψη τους τήν ἐπικείμενη προσχώρηση τῆς 'Ελληνικῆς Δημοκρατίας, ἡ δέ τελευταία εἶχε τήν δυνατότητα νά προβάλει τά συμφέροντά της, σέ περίπτωση ἀνάγκης, ἰδίως μέσω τῆς διαδικασίας πληροφορήσεως καί διαβουλεύσεως, ἡ ὁποία προβλέπεται σέ συμφωνία πού ἔχει προσαρτηθεῖ στήν τελική πράξη (ΕΕ εἰδ. ἔκδ. τῆς 19ης Νοεμβρίου 1979 — L 291 σ. 191)

11 'Επομένως, δέν δύναται νά ἀμφισβητηθεῖ ὅτι ἡ ἀπόφαση 2794/80, ἡ ὁποία ἐξεδόθη στίς 31 'Οκτωβρίου 1980 καί ἡ ἀπόφαση 3381/80 πού ἐξεδόθη στίς 23 Δεκεμβρίου 1980, περιλαμβάνονται μεταξύ τῶν πράξεων τῶν ὀργάνων πού ἐτέθησαν ἐν ἰσχύι, χωρίς προσαρμογές, ἔναντι τῆς 'Ελληνικῆς Δημοκρατίας καί στήν ἐπικράτειά της κατά τό χρονικό σημεῖο πού ἐπραγματοποιήθη ἡ προσχώρηση, δηλαδή τήν 1η 'Ιανουαρίου 1981, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 2 τῆς πράξεως προσχωρήσεως.

12 Πρέπει νά προστεθεῖ ὅτι μόνον μέ τήν λύση αὐτή ἀποφεύγεται ἡ διακοπή τῆς συνεχείας τῆς κοινοτικῆς ἐννόμου τάξεως ὅσον ἀφορᾶ τήν ἐφαρμογή της στήν 'Ελληνική Δημοκρατία. 'Από τό σύστημα τῆς πράξεως προσχωρήσεως προκύπτει ὅτι τό προσχωροῦν κράτος ἀποδέχεται τό σύνολο τῶν πράξεων τῶν ὀργάνων πού ἔχουν ἐκδοθεῖ μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς πραγματοποιήσεως τῆς προσχωρήσεως

του, ἐνῶ ἡ ἄποψη τῶν προσφευγουσῶν θά ἐδημιούργει, ὡς πρός τό κράτος αὐτό, νομοθετικό κενό ὅσον ἀφορᾶ τήν ἐνδιάμεση περίοδο μεταξύ τῆς ὑπογραφῆς τῶν πράξεων περί προσχωρήσεως καί τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῆς ἐν λόγω προσχωρήσεως.

Ὡς πρός τήν διαδικασία πληροφορήσεως καί διαβουλεύσεως

13 Στήν τελική πράξη, πού ὑπεγράφη στήν Ἀθήνα στίς 28 Μαΐου 1979, ἀναφέρεται ὅτι «οἱ πληρεξούσιοι καί τό Συμβούλιο, ἔλαβαν ἐπίσης ὑπό σημείωση τήν συμφωνία περί τῆς διαδικασίας λήψεως ὁρισμένων ἀποφάσεων καί ἄλλων μέτρων, τά ὁποῖα πρέπει νά ληφθοῦν κατά τήν περίοδο πού προηγεῖται τῆς προσχωρήσεως, ἡ ὁποία ἐπῆλθε στό πλαίσιο τῆς συνδιασκέψεως μεταξύ τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων καί τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας καί προσαρτᾶται στήν παροῦσα τελική πράξη».

14 Κατά τήν συμφωνία πού προσαρτᾶται στήν τελική πράξη μέ τίτλο: «Διαδικασία πληροφορήσεως καί διαβουλεύσεως γιά τήν λήψη ὁρισμένων ἀποφάσεων», οἱ διατάξεις ἐθεσπίσθησαν μέ σκοπό νά ἐξασφαλισθεῖ ἡ ἐνημέρωση τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως γιά κάθε πρόταση ἤ ἀνακοίνωση τῆς Ἐπιτροπῆς πού θά ἠδύνατο νά ὁδηγήσει σέ ἀποφάσεις τοῦ Συμβουλίου ἄλλες ἐκτός ἀπό ἀποφάσεις διαχειρίσεως.

15 Ἄν ὑποτεθεῖ ὅτι ἡ ὑποχρέωση αὐτή δύναται νά θεωρηθεῖ ὡς περιλαμβάνουσα τό σχέδιο τῶν ἀποφάσεων στίς ὁποῖες ἀναφέρεται τό ἄρθρο 58 τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ, τίς ὁποῖες ἐπρόκειτο νά λάβει ἡ ἴδια ἡ Ἐπιτροπή, ὑπό τήν ἐπιφύλαξη συμφώνου γνώμης τοῦ Συμβουλίου, ἀπό τίς ἐξηγήσεις πού παρέσχε ἡ Ἐπιτροπή προκύπτει ἐν πάση περιπτώσει ὅτι ἡ διαδικασία πληροφορήσεως ἠκολουθήθη κανονικῶς κατά τήν ἐνδιάμεση περίοδο. Οἱ προσφεύγουσες δέν παρέσχον ἐνδείξεις πού νά θέτουν ἐν ἀμφιβόλω ὅτι ἡ Ἑλληνική Κυβέρνηση ἦταν σέ θέση νά προβάλει τά συμφέροντά της ἔναντι τῶν σχεδίων τῆς Ἐπιτροπῆς, σύμφωνα μέ τίς διατάξεις τῆς προσαρτηθείσης στήν τελική πράξη συμφωνίας.

Ὡς πρός τήν διαπίστωση τῆς καταστάσεως κρίσεως

16 Τό ἐπιχείρημα τῶν προσφευγουσῶν, σύμφωνα μέ τό ὁποῖο ἡ διαπίστωση τῆς καταστάσεως κρίσεως δέν εἶναι ἀντιπροσωπευτική τῆς μετά τήν προσχώρηση τῆς Ἑλλάδος καταστάσεως, δέν λαμβάνει ὑπ' ὄψη ὅτι ἡ ὕπαρξη μιᾶς τέτοιας καταστάσεως πρέπει νά ἐκτιμᾶται σφαιρικά, σέ σχέση μέ τό σύνολο τῆς Κοινότητος. Δέν δύναται, ἐπομένως, νά ἀποκλεισθεῖ ἡ λήψη μέτρων δυνάμει τοῦ ἄρθρου 58, ἔστω καί ἄν σέ ὁρισμένα Κράτη μέλη ἤ σέ ὁρισμένες περιοχές τῆς

Κοινότητος μερικές επιχειρήσεις έχουν επηρεασθεί λιγότερο από άλλες από τήν γενική κρίση. Έν πάση περιπτώσει, δέν άπεδείχθη ότι ή είσοδος τής Ελλάδος στήν Κοινότητα είχε ώς άποτέλεσμα νά μεταβάλει ούσιωδως τήν γενική κατάσταση τής άγοράς προϊόντων χάλυβος καί σιδήρου στό σύνολο τής Κοινότητος. Έπομένως, τό επιχείρημα αύτό πρέπει νά άπορριφθεί.

17 Έκ πάντων τών άνωτέρω προκύπτει ότι δέν δύναται νά άμφισβητηθεί ή εφαρμογή τών άποφάσεων 2794/80 καί 3381/80 επί τών ελληνικών επιχειρήσεων από 1ης Ίανουαρίου 1981.

Ώς πρός τίς αίτιάσεις πού βασίζονται στά άρθρα 58, 74 καί 14 τής συνθήκης ΕΚΑΧ

18 Έπ' αύτοῦ, οί προσφεύγουσες άναπτύσσουν ένα σύνολο επιχειρημάτων πού στηρίζονται συγχρόνως στήν παράβαση άπό τήν Έπιτροπή τών άρθρων 58 καί 74 τής συνθήκης, στήν άνεπαρκή αίτιολογία τής άποφάσεως 2794/80 καί στήν δυσμενή διάκριση εις βάρος τών ελληνικών επιχειρήσεων. Δέν διευκρινίζουν σέ τί συνίσταται ή παράβαση τοῦ άρθρου 14, όπότε ή αίτίαση αύτή δέν χρειάζεται νά έξετασθεί λόγω αοριστίας.

Ώς πρός τήν σχέση μεταξύ τών άρθρων 58 καί 74

19 Οί προσφεύγουσες άμφισβητοῦν πρῶτον τό κῦρος τής άποφάσεως 2794/80, λόγω τοῦ ότι μέ τήν άπόφαση αύτή, άντίθετα πρός τίς έπιταγές τής πρώτης παραγράφου τοῦ άρθρου 58 τής συνθήκης, έθεσπίσθησαν ποσοστώσεις παραγωγής εις βάρος τών επιχειρήσεων, χωρίς τό σύστημα αύτό νά συνοδεύεται άπό μέτρα περιορισμοῦ τών εισαγωγών προϊόντων σιδήρου καί χάλυβος δυνάμει τοῦ άρθρου 74 τής ίδίας συνθήκης.

20 Σύμφωνα μέ τό άρθρο 58 παράγραφος 1, ή Έπιτροπή, σέ περίπτωση έκδήλου κρίσεως καί ύπό τήν προϋπόθεση ότι τά μέτρα δράσεως πού προβλέπονται στό άρθρο 57 δέν έπαρκοῦν γιά τήν άντιμετώπισή της, όφείλει «νά καθορίσει ένα σύστημα ποσοστώσεων τής παραγωγής, συνοδευόμενο, στόν βαθμό πού είναι άναγκαῖο, άπό τά μέτρα πού προβλέπονται στό άρθρο 74». Σύμφωνα μέ τήν τελευταία αύτή διάταξη, ή Έπιτροπή δύναται σέ μία τέτοια κατάσταση νά άπευθύνει συστάσεις στά Κράτη μέλη μέ σκοπό τήν επιβολή τών καταλλήλων περιορισμῶν τών εισαγωγών.

21 Ἀπό τίς προαναφερθεῖσες διατάξεις προκύπτει ὅτι ἡ ἐπιβολή περιορισμῶν στίς εἰσαγωγές δέν ἀποτελεῖ ἀναγκαστική συνέπεια τῆς θεσπίσεως ποσοστώσεων παραγωγῆς. Ἡ ἐπιβολή τέτοιων περιορισμῶν ἐξαρτᾶται ἀπό τήν ἐκτίμηση, ἐκ μέρους τῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς καταστάσεως τῆς ἀγορᾶς σιδήρου καί χάλυβος καί τῆς ἀνάγκης προστασίας πού ἐνδεχομένως χρειάζεται ἡ ἀγορά αὐτή. Ἡ ἀνάγκη αὐτή ἀποτελεῖ συγχρόνως συνάρτηση τῶν δυνατοτήτων διαθέσεως τῆς ὑπαρχούσης στήν ἐσωτερική ἀγορά παραγωγῆς καί τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐμπορίου. Τό ἐξωτερικό ὅμως ἐμπόριο συνεπάγεται τό νά λαμβάνονται ὑπ' ὄψη οἱ συμβατικές ὑποχρεώσεις τῆς Κοινότητος ἔναντι τῶν τρίτων χωρῶν καί οἱ ἐπιπτώσεις πού θά ἠδύνατο νά ἔχουν οἱ περιορισμοί τῶν εἰσαγωγῶν, τόσο στίς κοινοτικές ἐξαγωγές γενικῶς, ὅσο καί στίς ἐξαγωγές προϊόντων σιδήρου καί χάλυβος εἰδικότερα.

22 Ἡ λήψη ὑπ' ὄψη τῶν δεδομένων αὐτῶν, ὅπως ἔκρινε ἤδη τό Δικαστήριο μέ τίς ἀποφάσεις του τῆς 18ης Μαρτίου 1980 *(SpA Ferriera Valsabbia e.a.,* 154, 205, 206, 226 ἕως 228, καί 264/78, 39, 31, 83 καί 85/79, Rec. σ. 907) καί τῆς 16ης Φεβρουαρίου 1982 *(Rumi* 258/80), ἀπαιτεῖ τήν ἐκτίμηση μιᾶς πολυπλόκου οἰκονομικῆς καταστάσεως, ἡ ὁποία ἀποκλείει κάθε αὐτόματη σύνδεση, διά τοῦ ἄρθρου 58 παράγραφος 1, μεταξύ τῆς θεσπίσεως ποσοστώσεων παραγωγῆς καί τῆς ἐπιβολῆς περιορισμῶν ἐπί τῆς εἰσαγωγῆς ἀνταγωνιστικῶν προϊόντων. Οἱ προσφεύγουσες δέν ἠδυνήθησαν νά ἀποδείξουν τήν συνδρομή περιστάσεων πού θά ἠδύναντο νά θεμελιώσουν ὑπέρβαση, ἐκ μέρους τῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς ἐξουσίας ἐκτιμήσεως πού τῆς παρέχει στό θέμα αὐτό τό σύστημα τῶν ἄρθρων 58 καί 74 τῆς συνθήκης.

Ὡς πρός τήν «εὔλογη βάση» σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 58 παράγραφος 2

23 Οἱ προσφεύγουσες ἰσχυρίζονται δεύτερον ὅτι οἱ ποσοστώσεις παραγωγῆς πού προβλέπει ἡ γενική ἀπόφαση 2794/80 δέν καθορίσθησαν ἐπί «εὐλόγου βάσεως», κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 58 παράγραφος 2 τῆς συνθήκης. Ἀκριβέστερα, θεωροῦν ὅτι, ἀντί νά καθορισθοῦν ἐν ἀναφορᾶ πρός τήν πραγματική παραγωγή, ἔπρεπε νά καθορισθοῦν ἐν σχέσει πρός τήν ἱκανότητα παραγωγῆς τῶν ἐπιχειρήσεων.

24 Πρός ἀντίκρουση τοῦ ἐπιχειρήματος αὐτοῦ, πρέπει κατ' ἀρχάς νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη ὅτι, ὅπως προκύπτει ἀπό τά μή ἀμφισβητηθέντα στοιχεῖα πού προσεκόμισε ἡ Ἐπιτροπή, κατά τήν ὑπό κρίση περίοδο, οἱ προσφεύγουσες δέν ἠδυνήθησαν κἄν νά ἐξαντλήσουν τήν ποσόστωση πού τούς ἐπεβλήθη, ὁπότε στήν προκειμένη περίπτωση τό ζήτημα ἄν ὁ καθορισμός τῶν ποσοστώσεων ἔγινε βάσει τῆς μιᾶς ἤ τῆς ἄλλης μεθόδου στερεῖται σημασίας.

25 Ἐξ ἄλλου, πρέπει νά παρατηρηθεῖ ὅτι τό ἄρθρο 58 παράγραφος 2 τῆς συνθήκης δέν περιορίζει τήν ἐλευθερία τῆς Ἐπιτροπῆς σέ ὅ,τι ἀφορᾶ τήν ἐπιλογή τῆς βάσεως πού χρησιμεύει γιά τόν εὔλογο καθορισμό τῶν ποσοστώσεων σέ μία δεδομένη οἰκονομική κατάσταση. Ἀπό τίς ἐξηγήσεις πού ἐδόθησαν κατά τήν διάρκεια τῆς διαδικασίας προκύπτει ὅτι δέν δύναται λογικῶς νά ἀμφισβητηθεῖ ὅτι ἀποτελεῖ «εὔλογη βάση», κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 58 παράγραφος 2, τό κριτήριο τῆς πραγματικῆς παραγωγῆς τῶν ἐπιχειρήσεων πού ἐπέλεξε ἡ Ἐπιτροπή. Πράγματι, τό κριτήριο αὐτό, ὅπως χρησιμοποιεῖται στό ἄρθρο 4 τῆς ἀποφάσεως 2794/80, ἀποτελεῖ, ἀφ' ἑνός μέν, μία βάση ἀντικειμενικῆς ἐκτιμήσεως πού ἐπιτρέπει νά ἀποφεύγονται οἱ ἀβεβαιότητες πού ἐνυπάρχουν στήν ἐκτίμηση ἑνός στοιχείου, ἐν μέρει ὑποθετικοῦ, ὅπως ἡ ἱκανότης παραγωγῆς, ἀφ' ἑτέρου δέ, ἐπιτρέπει τήν μείωση τῆς συνολικῆς παραγωγῆς, χωρίς ὡστόσο νά μεταβάλει τίς ἀντίστοιχες θέσεις τῶν ἐπιχειρήσεων στήν ἀγορά.

26 Ὅπως προκύπτει ἐκ τῶν ἀνωτέρω, οἱ αἰτιάσεις πού ἀναφέρονται στήν παράβαση τῶν ἄρθρων 58 καί 74 πρέπει νά ἀπορριφθοῦν.

Ὡς πρός τήν αἰτίαση τῆς δυσμενοῦς διακρίσεως

27 Τέλος, οἱ προσφεύγουσες ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ ἐφαρμογή τῆς γενικῆς ἀποφάσεως 2794/80 συνεπάγεται δυσμενῆ διάκριση εἰς βάρος τῶν ἑλληνικῶν ἐπιχειρήσεων, λόγω τοῦ ὅτι ἡ ἀπόφαση αὐτή στηρίζεται, γιά τόν καθορισμό τῶν ποσοστώσεων παραγωγῆς, σέ κριτήρια, τά ὁποῖα δέν δύνανται νά ἐφαρμοσθοῦν στίς ἑλληνικές ἐπιχειρήσεις. Πράγματι, τά κριτήρια αὐτά ἀφοροῦν μία περίοδο κατά τήν ὁποία οἱ ἐν λόγω ἐπιχειρήσεις δέν ὑπέκειντο στούς κανόνες τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου. Ἀκριβέστερα, οἱ προσφεύγουσες, ἀναφέρονται σχετικά στό κριτήριο τοῦ μέσου ὅρου χρησιμοποιήσεως τῶν δυνατοτήτων παραγωγῆς τοῦ ἄρθρου 4 παράγραφος 3, τό ὁποῖο ἐξαρτᾶται ἀπό τήν προϋπόθεση ὅτι ἡ ἐπιχείρηση «συμμετέσχε ἀπό τόν Ἰούλιο τοῦ 1977 μέχρι τόν Ἰούνιο τοῦ 1980 στά προγράμματα παραδόσεων πού κατήρτισε ἡ Ἐπιτροπή», καθώς καί στά ἐπενδυτικά προγράμματα πού ἐδηλώθησαν δεόντως καί γιά τά ὁποῖα ἡ Ἐπιτροπή δέν διετύπωσε ἀρνητική γνώμη, πού ἀναφέρονται στό ἄρθρο 4 παράγραφος 4.

28 Ἐπ' αὐτοῦ, ἀρκεῖ νά παρατηρηθεῖ ὅτι στό σύστημα τῆς γενικῆς ἀποφάσεως 2794/80, τόσο ἡ μία, ὅσο καί ἡ ἄλλη ἀπό τίς δύο προαναφερθεῖσες διατάξεις — οἱ ὁποῖες ἐξ ἄλλου δέν συνέβαλαν καθόλου στόν καθορισμό τῶν ποσοστώσεων τῶν προσφευγουσῶν — σκοπό ἔχουν νά διορθώσουν, ὑπέρ ὁρισμένων ἐπιχειρήσεων, τό ἀποτέλεσμα τῆς λήψεως ὑπ' ὄψη τῶν παραγωγῶν ἀναφορᾶς, πού καθο-

ρίζονται στίς παραγράφους 1 καί 2 τοῦ ἄρθρου 4. Ἀκριβέστερα, οἱ διατάξεις πού προέταξαν οἱ προσφεύγουσες ἔχουν ὡς σκοπό νά προσαρμόσουν τίς παραγωγές ἀναφορᾶς ὁρισμένων ἐπιχειρήσεων, λαμβανομένων ὑπ' ὄψη, ἀφ' ἑνός μέν, τῆς συμμετοχῆς τους κατά τήν ὑπό κρίση περίοδο σέ προγράμματα ἐκουσίας μειώσεως, ἀφ' ἑτέρου δέ, τῶν περιορισμῶν πού συνεπάγεται γι' αὐτές ὁ ἀσκούμενος ἀπό τήν Ἐπιτροπή ἔλεγχος ἐπί τῶν νέων ἐπενδύσεων. Δεδομένου ὅτι οἱ παράγοντες αὐτοί δέν ἠδυνήθησαν νά διαδραματίσουν κανένα ρόλο γιά τίς ἑλληνικές ἐπιχειρήσεις, λόγω ἀκριβῶς τοῦ γεγονότος ὅτι αὐτές δέν ὑπέκειντο ἀκόμη στούς κανόνες τῆς Κοινότητος, τά μέτρα πού ἐλήφθησαν γιά νά ἐπιτρέψουν τήν ἐπί εὐλόγου βάσεως ἐκτίμηση τῆς παραγωγῆς ἀναφορᾶς τῶν ἐπιχειρήσεων τῆς ὑπό τήν προηγουμένη σύνθεσή της Κοινότητος, δέν δύναται νά θεωρηθοῦν ὡς διάκριση εἰς βάρος τους.

29 Ἑπομένως οἱ αἰτιάσεις αὐτές πρέπει ἐπίσης νά ἀπορριφθοῦν.

30 Ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτει ὅτι οἱ προσφυγές πρέπει νά ἀπορριφθοῦν.

Ἐπί τῶν δικαστικῶν ἐξόδων

31 Κατά τό ἄρθρο 69 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας, ὁ ἡττηθείς διάδικος καταδικάζεται στά δικαστικά ἔξοδα.

32 Ἐφ' ὅσον οἱ προσφεύγουσες ἡττήθησαν, πρέπει νά καταδικασθοῦν στά δικαστικά ἔξοδα.

Διά ταῦτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

κρίνει καί ἀποφασίζει:

1) Ἀπορρίπτει τίς προσφυγές.

2) Καταδικάζει τίς προσφεύγουσες στά δικαστικά ἔξοδα, περιλαμβανομένων τῶν δαπανῶν τῆς διαδικασίας ἀσφαλιστικῶν μέτρων πού τούς ἀφορᾶ καί

ἀφαιρουμένων τῶν ἐξόδων πού κατελογίσθησαν σέ ἄλλους διαδίκους μέ τίς διατάξεις τῆς 16ης Σεπτεμβρίου καί 25ης Νοεμβρίου 1981.

	Mertens de Wilmars	Bosco	Touffait
Due	Pescatore	Mackenzie Stuart	O'Keeffe
Koopmans	Everling	Χλωρός	Grévisse

Ἐδημοσιεύθη σέ δημοσία συνεδρίαση στό Λουξεμβοῦργο στίς 16 Φεβρουαρίου 1982.

Ὁ γραμματεύς

P. Heim

Ὁ πρόεδρος

J. Mertens de Wilmars

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ PIETER VERLOREN VAN THEMAAT ΠΟΥ ΑΝΕΠΤΥΧΘΗΣΑΝ ΣΤΙΣ 12 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1982 [1]

Κύριε πρόεδρε,
κύριοι δικαστές,

1. Εἰσαγωγή

Οἱ προτάσεις πού ἔχω τήν τιμή νά ἀναπτύξω σήμερα ἀφοροῦν τίς συνεκδικαζόμενες ὑποθέσεις 39, 43, 85 καί 88/81, οἱ ὁποῖες παραμένουν ἀκόμη ἐγγεγραμμένες στό πρωτόκολλο τοῦ Δικαστηρίου μετά τήν παραίτηση τῆς «Μεταλλουργικῆς Χάλυψ ΑΕ». Στίς τέσσερις αὐτές ὑποθέσεις, οἱ Ἕλληνες παραγωγοί χάλυβος ἐζήτησαν, δάσει τοῦ ἄρθρου 33 τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ, τήν ἀκύρωση τῶν ἀτομικῶν ἀποφάσεων μέ τίς ὁποῖες ἡ Ἐπιτροπή καθώρισε, σέ ὅ,τι τίς ἀφορᾶ, τίς ποσοστώσεις παραγωγῆς ἀκατεργάστου χάλυβος καί προϊόντων ἐλάσεως γιά τό πρῶτο τρίμηνο τοῦ 1981.

Οἱ ἀτομικές ἀποφάσεις, γιά τίς ὁποῖες πρόκειται ἐστηρίχθησαν στίς γενικές ἀποφάσεις τῆς Ἐπιτροπῆς 2794/80/ΕΚΑΧ, τῆς 31ης Ὀκτωβρίου 1980 (JO 291, L 1980), περί θεσπίσεως συστήματος ποσοστώσεων παραγωγῆς χάλυβος γιά τίς ἐπιχειρήσεις τῆς βιομηχανίας σιδήρου καί χάλυβος καί 3381/80/ΕΚΑΧ, τῆς 23ης Δεκεμβρίου 1980 (JO L 355, 1980). Ὁ κύριος λόγος πού ὤθησε στήν λήψη τῶν μέτρων αὐτῶν πρός ἀντιμετώπιση τῆς κρίσεως ἦταν, ὅπως προκύπτει ἀπό τίς αἰτιολογικές σκέψεις τοῦ πρώτου μέτρου πού ἀνεφέρθη, ἡ ἀπότομη πτώση τῆς ζητήσεως χάλυβος, τόσο ἐντός τῆς κοινοτικῆς ἀγορᾶς, ὅσο καί τῆς παγκοσμίου ἀγορᾶς κατά τήν διάρκεια τοῦ τρίτου τριμήνου τοῦ 1980. Τό ποσοστό ἀξιοποιήσεως τῆς παραγωγικῆς δυναμι-

1 — Μετάφραση ἀπό τά ὁλλανδικά.